

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Revistă națională de știință și chestiuni sociale

Apariția acestei reviste era așteptată de publicul românesc. Mai ales aici în Ardeal unde înflorește o presă străină atât de puternică, se simțea lipsa unei publicații românești curajoase, în care fiecare să-și poată spune cuvântul deschis și fără înconjur. Această revistă va fi așadar o tribună liberă. Toate problemele la ordinea zilei, cari formează centrul preocupărilor de astăzi vor fi dezbătute la loc de fruntă. Vom da deopotrivă atențiune chestiunilor științifice, ca și chestiunilor naționale. Vom urmări cu acelaș interes chestiunile sociale ca și cele de cultură românească.

Oamenii noștri de știință își vor găsi locul binemeritat în paginile revistei noastre. Vom face o operă de dreptate românească restabilind valorile ierarhice în lumina intereselor românești și vom urmări fără cruțare tendințele disolvante de „internaționalizare“ și falș „umanitarism“.

Preocuparea noastră de căpetenie va fi însă restabilirea elementului românesc în drepturile sale firești, prin eliminarea elementelor parazitare invadante din toate părțile lumii și așezarea celorlalte elemente din stat la locul ce li-se cuvine.

Publicul românesc pătruns de aceleaș gânduri ca și noi, așteptându-ne, ne va recunoaște. Noi îi cerem sprijinul său atât moral, cât și material. Noi n'avem subvenții ce nu se pot mărturisi, cum n'avem nici ajutorul finanței internaționale. Suntem obligați să trăim prin propriile noastre puteri și vom trăi, pentru că reprezentăm curentul adevărat al opiniei publice românești și creștine.

Revista va apare de două ori pe lună în 16 pagini mari și costă numai 10 lei numărul, iar abonamentul 200 lei anual.

REVISTA

Un moment istoric: Unirea organizațiilor naționaliste

Act de constituire

Subsemnații Prof. A. C. Cuza, Dr. Valeriu Pop, Dr. Valeriu Roman, Prof. Dr. Titus Malaiu, Prof. Dr. C. Șumuleanu, Prof. Ion Zelea Codreanu, Inginer Gr. Bejan, P. Donca-Manea avocat, General Ion Tarnovschi, Căpitan Ch. Beleuță, Simion Mitea, M. Lefter și C. Foișor comerciant, ca reprezentanți cu depline puteri ai „Partidului Naționalist Democrat Creștin“ cu sediul în Iași unit cu „Liga Apărării Naționale Creștine“ cu sediul în București, și ai „Acțiunii Românești“ cu sediul în Cluj, care cuprinde și pe fostul „Partid Social-Creștin“, cu sediul în Gherla, întrunindu-ne la Iași în zilele de 12 Aprilie 1925, Dumineca Floriilor și astăzi Luni 13 Aprilie 1925 sub presidenția dlui Prof. A. C. Cuza, la domiciliul dsale din str. Codrescu No. 3, după consfăturile avute în interesul unei acțiuni comune mai puternice, conduși de aceeaș doctrină, am hotărât cele ce urmează:

1. Organizațiile noastre mai sus pomenite se unesc într'o formație politică cu numele „Acțiunea Națională Creștină“ (A. N. C.), cu sediul în București, sub presidenția dlui Prof. A. C. CUZA.

2. Conducerea „Acțiunii Naționale Creștine“ este încredințată unui comitet compus din opt membri, în frunte cu Președintele. Membrii acestui comitet vor fi desemnați patru de „Liga Apărării Naționale Creștine“ și patru de „Acțiunea Românească“.

3. „Acțiunea Națională Creștină“ va stărui pentru înfăptuirea programului său, discutat, acceptat, semnat de noi și aici anexat cuprinzând treizecisétre articole.

Drept care s'a încheiat prezentul act constitutiv.

ss. A. C. Cuza, Dr. Valeriu Pop, Dr. Valeriu Roman, Dr. Titus Malaiu, Dr. C. Șumuleanu, Ing. Gr. Bejan, P. Donca-Manea, Gen. I. Tarnovschi, Căp. Gh. Beleuță, Simion Mitea, M. I. Lefter, Const. Foișor, Ion Zelea Codreanu.

Programul politic al „Acțiunii Naționale Creștine“

Partea I. — Politica Internă

CAP. I.

Organizarea Puterilor de stat.

Temelia solidă a organizației de stat este respectul autorității și legalității, solidaritatea națională și colaborarea armonică a puterilor de Stat, fără prepotența uneia asupra alteia. De aceea vrem.

Art. 1. — Apărarea și cimentarea solidarității naționale, combaterea cu toate mijloacele constituționale a curentelor cu caracter de luptă de clasă.

Art. 2. — Apărarea monarhiei constituționale în frunte cu glorioasa dinastie întemeiată de Regele Carol I.

Art. 3. — Menținerea parlamentarismului cu sistem bicameral.

Art. 4. — Creierea unui sistem administrativ pe baza principiului descentralizării și proporționalității garantând până la comună inclusiv dreptul de conducere pentru elementul etnicește românesc. Reorganizarea serviciului de siguranță, a poliției și jandarmeriei asigurând pregătirea, integritatea și buna funcționare a acestor instituțiuni.

Art. 5. — Legiferarea și punerea în practică a desăvârșitei independențe a magistraturei prin inamovibilitate, fără excepții, selecționarea prin examene serioase și bună retribuire a magistraților. Garantarea celerității justiției și reducerea taxelor de judecată.

Modernizarea Justiției militare și introducerea de magistrați militari cu pregătire juridică serioasă.

CAP. II. Educația Națională.

Fără un anumit grad de cultură generală nici un popor nu poate fi un factor important al civilizației umane și nici nu poate să-și desăvârșească viața de Stat. Fără acest grad de cultură generală cele mai largi drepturi politice sunt numai un teren de exploatare pentru politicieni fără scrupule și cea mai desăvârșită legiferare în materie economică, un vast câmp de exploatare pentru străinii hrăpăreți. Drept aceea vrem:

Art. 6. — Educația națională: românească și creștină, care să se razeme pe tradițiile naționale și să cultive sentimentul demnității individuale. Scopul educației să nu fie deformarea sufletului specific românesc, ci dezvoltarea lui. Sarcina înfăptuirii și susținerii angrenajului cultural și educativ îi revine statului în primul rând; numai elemente și instituții de absolută încredere din punct de vedere național au dreptul de a colabora la promovarea intereselor generale culturale.

Legiferarea proporționalității etnice în toate gradele de învățământ în afară de cel primar.

Art. 7. — Înființarea de Case Naționale la sate, cari să fie adevărate focare de cultură și distracție sănătoasă și utilă pentru pătura țărănească.

Art. 8. — Punerea în practică a gratuității învățământului, buna retribuție a puterilor didactice, înmulțirea internatelor, căminurilor și cantinelor pe toate țărmurile învățământului.

Art. 9. — Studențimea română (din învățământul superior) este un factor distinct cetățenesc în promovarea vieții naționale, având dreptul de a se manifesta liber în cadrele legilor.

CAP. III. Morala publică

Cultura fără moralitate nu promovează consolidarea și regenerarea. Trebuie să respectăm legile din convingere, nu sub presiunea materială. Fără moralitate respectul legilor nu este asigurat.

Moralitatea are aceeași însemnătate și pe țărmul economic, unde desfrâul ruinează Țara. Drept aceea vrem:

Art. 10. — Formarea conștiinței morale prin dezvoltarea sistematică a ideii creștine, a spiritului de disciplină și a sentimentului de datorie.

Suprimarea localurilor de pervertire a moralei publice, a literaturii și publicațiilor pornografice.

Art. 11. — Legiferarea incompatibilității pentru deputați și înalții demnitari ai Statului, cum și a răspunderii ministeriale efective. Salarizarea cu lefurile dinainte de războiu în valută aur. Un statut, care să garanteze stabilitatea, avansarea și independența funcționarilor publici de orice grad. O lege a pensiilor care să asigure traiul demn al foștilor funcționari.

Art. 12. — Calificarea infracțiunilor săvârșite contra intereselor Statului drept acte de trădare și sancționarea lor cu cele mai severe pedepse.

CAP. IV. Sănătatea publică

Capacitatea de prestațiune și de evoluție a unei națiuni este în funcție și de sănătatea fizică. În raport cu minoritățile conlocuitoare rasa românească este mai încercată de plăgile sociale, cari sunt un serios obstacol al dezvoltării sale firești.

Din aceste motive vrem:

Art. 13. — Organizarea unui serviciu sanitar științific și efectiv, dând o atențiune deosebită sănătății satelor. Proteguirea familiei în raport cu numărul copiilor în viață.

Instrucție specială, obligatorie și gratuită pentru viitoarele soții și mame cu privire la igiena infantilă și alte îndatoriri inerente.

Desvoltarea armonioasă a generațiilor tinere prin ridicarea educației morale și fizice la același nivel cu cea intelectuală.

Înființarea de aziluri și sanatorii gratuite sau cu prețuri reduse pentru cei lipsiți de mijloace indiferent de categoria socială, din care fac parte.

Băi populare gratuite.

Lupta științifică pe o scară cât de întinsă contra plăgilor sociale: tuberculoza, alcoolismul, boli venerice, etc., cari periclitează viitorul rasei.

Suprimarea consumației alcoolului industrial. Scoaterea comerțului de băuturi alcoolice din mâinile străinilor.

CAP. V. Probleme economice

Starea economică a elementului românesc este departe de a fi satisfăcătoare. Situațiunea privilegiată pe teren economic-financiar a elementelor străine se menține cu o vădită tendință de aservire a tuturor bogățiilor țării. Pentru păstrarea și adâncirea stăpânirii noastre politice este absolută nevoie să avem puterea economică în mână cel puțin în proporția numărului covârșitor al populației românești. Se impune deci consolidarea gospodăriei Statului, înstărirea țăranului, crearea unei clase mijlocii românești prin naționalizarea industriei și comerțului. De aceea vrem:

Art. 14. — Asanarea gospodăriei Statului prin:

a) Organizarea și intensificarea producției și a exploatarei bogățiilor naționale, proteguirea exportului și reducerea importului la măsura indispensabilă, singurele mijloace pentru ridicarea capacității de plată a contribuabilului și a fortificării valutei naționale;

b) Exploatarea bunurilor Statului prin comercializări cinstite și avantajoase pentru Stat cu respectarea proporției convenite în favoarea românilor;

c) Intensificarea măsurilor ce sunt a se lua pentru extirparea fraudelor săvârșite față de bunul public;

d) Reorganizarea mijloacelor de transport pe uscat și pe apă astfel ca să devină pentru Stat, serioase surse de venit;

e) Impunerea specială a îmbogățitorilor de război;

f) Capitalul străin, cu preferință creștin, numai atunci va fi admis în viața economică a Țării, dacă acest capital va avea caracter absolut constructiv și se va pune în mod necondiționat și fără rezerve în serviciul intereselor naționale românești;

g) Reducerea impozitelor până la totala scutire pentru familiile cu copii mulți.

Art. 15. — Asanarea stărei economice a cetățenilor și restabilirea unui just echilibru în favoarea elementului românesc față de minoritari prin:

a) Armonizarea intereselor agricole, bancare și industriale împiedicând, ca unele să fie preferate în dauna altora;

b) În cadrele unui sistem economic pus sub conducerea Statului înfăptuirea proporționalității etnice pe teren economic-financiar;

c) Scoaterea băncii de emisiune de sub influența partidelor politice prin complectă etatizare și îndrumarea

băncii la susținerea și sprijinirea în primul rând a elementului românesc;

d) Naționalizarea efectivă a tuturor întreprinderilor străine cu concursul elementului productiv românesc fără caracter de partid. Urmărirea tuturor camuflărilor;

e) Educarea de specialiști români și angajarea lor obligatorie la toate întreprinderile din Țară fără considerarea caracterului etnic al acestor întreprinderi;

f) Inlesnirea trecerii proprietăților urbane și rurale în mâinile românilor prin procurarea de credit eficient.

Art. 16. — Fiind agricultura îndeletnicirea majorității covârșitoare a populației românești, dar totodată cea mai nesocotită ramură a economiei naționale se impune:

a) Menținerea legilor de expropriere și împrumut în vigoare. Interpretarea legislativă a dispozițiilor neclare și contradictorii, cari astăzi dau naștere la abuzuri și eludări;

b) Revizuirea aplicării legilor de expropriere și împrumut pentru îndreptarea abuzurilor.

Legiferarea responsabilității personale, penale și materiale a organelor încredințate cu revizuirea;

c) Sprijin pe cale de educație profesională și cu credite eficiente al împrumutătorilor, pentru a-și putea înjgheba gospodăria ordonate;

d) Colonizarea exclusiv cu elemente românești a moșiilor rămase libere după împrumut, în special a moșiilor de frontieră. Arendarea rezervelor Statului până la începerea colonizărilor sistematice exclusiv la țărani români individual sau prin obștii;

e) Inmulțirea și sprijinirea cooperativelor sătești și anume a cooperativelor de credit, producție, desfacere și consum. Eliminarea intermediarilor din comerțul cu produsele agricole și alimentare;

f) Inlesnirea industrializării agriculturii prin întrebuințarea mașinilor și dezvoltarea industriei casnice;

g) Asanarea grabnică și definitivă a plăgilor produse de război.

Art. 17. — Politica industrială națională cere:

a) Garantarea aprovizionării populației cu articole produse în țară;

b) Sprijin pentru toate talentele de inventatori și punerea în practică a tuturor invențiilor utile de către Stat.

Art. 18. — Proteguirea pădurilor prin exploatarea lor cu ajutorul cooperativelor sătești și replantarea fără întârziere a pădurilor tăiate.

CAP. VI.

Probleme bisericicești

Cele 2 biserici naționale în trecutul neamului au ținut locul Statului Național. Au același merit în conservarea noastră etnică și culturală. Neamul trebuie să fie recunoscător bisericilor naționale și să le ridice la autoritatea și importanța cuvenită în viața publică. Statul numai sprijinit pe ideea creștină și mână în mână cu bisericile naționale poate soluționa importanta problemă a formării caracterului cetățenesc.

Respectând aceste adevăruri Statul român ține cont și de libertatea conștiinței. Celelalte biserici, în special cele creștine, încă au dreptul la toată sollicitudinea din partea Statului, dar numai cât timp aceste respectă interesele naționale ale Statului român.

Având aceste considerațiuni vrem:

Art. 19. — a) Desăvârșirea autonomiei bisericilor naționale eliberându-le de sub orice tutelă politică.

b) Regulamentarea raporturilor cu Scaunul Papal în sensul apărării intereselor și demnității naționale;

c) Armonie frățească între bisericile naționale cu excluderea desăvârșită a luptelor confesionale.

d) Inzestrarea bisericilor naționale cu mijloacele materiale necesare și salarizarea preoților în măsura cuvenită demnității slujitorilor altarului.

Art. 20. — Acordarea autonomiei și pentru celelalte biserici recunoscute, însă pe lângă instituirea unui efectiv control și supraveghere din partea Statului, ca să nu treacă peste cadrele chemării lor și să nu susțină curente politice dușmănoase sau dăunătoare țării.

Reprimarea sectelor periculoase Statului.

CAP. VII.

Apărarea Națională.

Până când se va fi făcut proba, că au încetat cu desăvârșire și fără posibilitate de revenire sentimentele dușmănoase ale popoarelor ce ne înconjoară, poporul român nu poate renunța la mijloacele de apărare de dragul nici unor idei umanitariste, de pace perpetuă, desarmare, etc. Pentru desăvârșirea mijloacelor de apărare vrem:

Art. 21. — Modernizarea armatei ca educație, echipament și armament prin:

a) Creierea de cadre solide, bine instruite.

b) Timpul serviciului militar să fie astfel măsurat, încât să permită a face o deplină educație militară.

c) Suprimarea întrebuințării soldaților în alte scopuri, decât serviciul militar.

d) Cultivarea demnității de ostaș, concomitent cu educația națională și creștinească a soldatului.

e) Creierea unei industrii naționale de război înzestrată cu toate mijloacele științifice pe lângă conducerea exclusivă a românilor. Această industrie să asigure echiparea și înarmarea completă a armatei în timp de pace și război.

f) Scoaterea cu desăvârșire a jidanilor din armată și impunerea lor cu taxe progresive de scutire, iar pentru cei apți concentrarea și utilizarea la muncă corporală constructivă.

Art. 22. — Printre serviciile de apărare a țării fiind și diplomația, cerem:

a) Eliminarea din corul diplomatic și consular a elementelor incapabile, nedemne și etnicește străine.

b) Organizarea temeinică și sistematică a serviciului de propagandă în străinătate.

CAP. VIII.

Probleme muncitorești.

România în situația de stat semi-capitalist va parcurge drumul dezvoltării capitaliste, pentru a ajunge la nivelul statelor din apus. Din acest motiv se impune o politică de respectare a dreptului de proprietate și de protejare a capitalului productiv care nu servește scopuri antinaționale în mod fățiș sau deghizat.

Nu mai puțin este însă adevărat că chiar în această epocă de refacere elementul românesc este lipsit de capitaluri, cari sunt deținute de străini și încadrarea elementului românesc în angrenajul economic se face mai mult prin rolul de salariat. Astfel ne găsim în situația anormală și nesănătoasă că muncitorimea românească stă în serviciul capitaliștilor în mare parte străini. Aceasta anomalie trebuie să înceteze în urma unei politici energice și fără șovăială:

Până atunci însă vom:

Art. 23. — Armonizarea intereselor capitaliste cu cele muncitorești prin:

a) Educația patriotică și religioasă a muncitorimei.

b) Libertatea organizațiilor profesionale sub controlul Statului și cu respectarea principiului proporționalității generale a elementului românesc în conducerea acestor organizații.

c) Garantarea minimumului de existență a salariaților și muncitorilor.

d) Desăvârșirea sistemului de asigurări muncitorești pentru caz de boală, accident, lehzuzie, infirmitate, moarte.

e) Înființarea și îmbunătățirea căminurilor de uce-nici, a asilurilor de copii, a sanatoriilor pentru muncitori.

f) Reducerea la minimum a impozitelor pe veniturile muncitorești și ale salariaților.

g) Incurajarea înființării cooperativelor.

h) Alcătuirea unui echitabil Cod al muncii.

i) Înființare și perfecționarea școalelor de meserii pentru români și împiedicarea imigrărilor de muncitori în străinătate.

CAP. IX.

Probleme minoritare.

Punctul de plecare în soluționarea tuturor chestiunilor minoritare este faptul că România constituie un stat național unitar.

În urma vitregiei trecutului minoritățile conlocuitoare au o superioritate economică și prin aceasta și o superioritate culturală față de noi, care e în proporție supărătoare cu importanța lor numerică în această țară. Din acest motiv și ca un act de dreptate pentru trecutul nostru sbuciumat se impune creierea unui just echilibru în baza principiului proporționalității.

Minoritățile conlocuitoare se împart în minorități de baștină și jidani. Cei dintâi sunt îndreptățiți la mai multă solitudine din partea națiunii alcătuitoare de stat, pentru că ne îndrituiesc a crede că după un timp oareșcare vor deveni cetățeni loiali ai Statului. Jidanii însă prin numărul lor mare, prin mentalitatea lor specifică, diametral opusă firii noastre arice și creștinești, prin lipsa totală a sentimentului patriotic, prin neîntre-rupta râvnă de acaparare a tuturor bunurilor și de dominațiune universală prin subjugarea popoarelor creștine, constituie un pericol, care reclamă o imediată și radicală soluționare.

Art. 24. — Pentru minoritățile de baștină se impune:

a) Respectul limbii materne în învățământul primar. Educația în spirit național românesc. Limba română trebuie să fie studiu obligator și în învățământul primar.

b) Înființarea de școli medii în raport cu numărul respectivei minorități.

c) Sprijin pentru academiile minoritare destinate învățământului religios. Școli superioare cu alt caracter nu se admit, de cât având ca limbă de propunere cea românească.

d) Românzarea evolutivă a orașelor situate în mijlocul populației românești.

e) Combaterea tendințelor de a acorda autonomii administrative judecătorești și naționale minorităților. Combaterea oricărui pact între partidele politice românești și minoritățile privite drept corp național aparte.

Art. 25 — Pentru soluționarea chestiunii jidovești până la eliminarea completă a elementului jidovesc din țară, în vederea acestei eliminări se impune:

a) Revizuirea tuturor încetățenirilor și anularea celor făcute în baza de acte false.

b) Repatrierea forțată a tuturor jidanilor intrați în

țară după 1 August 1914, deoarece în mod legal n'au putut obține cetățenia.

c) Împedecarea expansiunii economice a elementului jidovesc prin legiferarea proporționalității pe toate tărâmurile de activitate economică, culturală și politică.

d) Înăsprirea codului penal în ce privește calificarea și pedepsirea infracțiunilor: falșul, bancruta, ex-crocheria, mituirea, contrabanda, eludarea legilor de apărare economică, falsificarea articolelor alimentare, propaganda pornografică și anarhică și comerțul de carne vie.

Partea II.

Politica externă

CAP. I.

Siguranța externă

România după împlinirea în bună parte a idealului național face o politică de pace și defensivă. De aceea se impune:

Art. 26. — Restabilirea și apărarea suveranității naționale cum și înlăturarea oricărui amestec din afară în afacerile interne ale țării.

Art. 27. — Susținerea tuturor încercărilor sincere de a asigura pacea între popoare.

Art. 28. — Încheierea de convențiuni defensive.

Art. 29. — Proteguirea efectivă a elementului românesc rămas în afară de granițe.

Art. 30. — Stabilirea și menținerea de sincere raporturi prietenești cu toate popoarele, cimentarea solidarității popoarelor latine.

Art. 31. — Solidarizarea tuturor națiunilor interesate la soluționarea radicală și definitivă a problemei jidovești.

CAP. II.

Chestiuni economice internaționale

În raporturile economice internaționale atât statul cât și cetățenii trebuie să fie de o loialitate și promptitudine exemplară pentru a mări prestigiul Țării și pe acest teren. Statul trebuie să încheie convențiunile sale economice și financiare cu chibzuință, seriozitate și grijă pentru bunul public și înlăturând intermediarii compromițatori. De aceea se impune:

Art. 32. — a) Strângerea raporturilor economice cu toate țările, cari ne pot da sprijin sincer în dezvoltarea noastră economică.

b) Constrângerea cetățenilor români prin o justiție accelerată la respectarea angajamentelor luate față de cetățeni străini. Suprimarea cauțiunei procesuale în caz de reciprocitate.

c) Excluderea moratoriilor legale față de creditorii străini.

d) Respectarea de către stat a angajamentelor economice luate față de cetățeni sau firme străine.

e) Consolidarea tuturor datoriiilor externe.

Art. 33. — „Liga Națiunilor“ să fie recunoscută numai ca un consiliu de state naționale cu drepturi egale, pe deplin suverane și libere și nu ca autoritate supranațională cu drept de control și de impunere a deciziilor sale, incompatibile cu principiul suveranității fiecărei nații pe teritoriul ei.

ss) A. C. Cuza, Dr Valeriu Pop, Dr Valeriu Roman, Dr Titus Malaiu, General I. Tarnovschi, Dr. C. Șumuleanu, Căpitan Gh. Beleuță, Ing. Gr. Bejan, P. Donca Manea, M. I. Lefter, Simion Mitea, Constantin Foișor.

Un stat în stat

Ieșit din împesăritarea de regimuri juridice ce dăinuiau în evul mediu, statul modern a isbutit să-și întărească puterea de viață prin două acte politice de o însemnătate istorică :

1. Înălăturând influența de drept public a factorilor locali așa cum se desvoltaseră în evul mediu, a înțeles să clădească pe ruinile lor o singură putere unitară și indivizibilă, dovedind celor guvernați că organizația supremă ce îi ocrotește este însuflețită de o singură voință, care nu poate tolera înlăuntru teritoriului de stat să se exercite o altă putere sub nici o formă, în nici o măsură fără să-și fi primit în mod expres delegația dela organul central. Astfel vechile privilegii, autonomii, drepturi statutare, etc., toate au dispărut împreună cu clasele sau organizațiile ce le au purtat odată, spre a lăsa locul statului atotputernic care prin constituția lui reglementează cadrul, în care se poate desvolta viața locală sub supravegherea și controlul dela centru.

2. Al doilea act politic, ce s'a săvârșit dela marea revoluție franceză până în zilele noastre în diferitele state, a fost *emanciparea evreilor*. S'a crezut că prin atare reformă se va întări viața statului, având în vedere că ștergerea deosebirilor de regim juridic dintre creștini și evrei va aduce contopirea ambelor elemente în toate privințele, în afară de latura confesională, care diferență în viața statului modern nu mai poate avea nici o influență asupra calității de bun cetățean loial.

Dacă fortificarea puterii de guvernământ a adus statului tărie în lăuntru și prestigiu în afară, contribuind astfel la progresul general al civilizației prin desăvârșirea aceluia organism sub al cărui scut se desvoltă deplin și liniștit interesele societății omenesti, grupată în națiuni; a doua reformă, ce s'a înfăptuit fără a se fi cunoscut organizația secretă a națiunii evrești, a avut și are ca efect nu numai slăbirea dar chiar subminarea puterii de stat creștin. Generoșii legiuitori cari au acordat depline drepturi civile și politice jidanilor, au crezut că au aface numai cu o confesiune deosebită, când în realitate *sub masca confesiunii se ascunde o națiune*, care în curs de 2000 de ani de împrăștiere printre celelalte popoare nu s'a asimilat nicăeri. Și astfel s'a introdus cu o vinovată ușurință în sânul celorlalte neamuri, o națiune străină care își

urmează viața ei, idealul ei, rostul ei ce și-l concepe ca o înaltă predestinație, alături de poporul-gază, *paralel* cu el, câtă vreme între interesele ambelor națiuni nu se ivesc conflicte; dar imediat ce interesele națiunii evrești devin contrare cu acelea ale poporului-gază, atunci oaspele își urmează implacabil linia lui de conduită tăind așa de adânc în carnea adversarului, cum am văzut că s'a petrecut în Rusia sovietică.

Această constatare de vieți paralele — nu una singură rezultând din contopire cum și-au închipuit naivii emancipatori ai jidovimei — a făcut-o în 1891 fără nici un înconjur rabinul Franței cu ocazia instalării lui în funcție înaintea Ministrului Cultelor prin următoarea declarație :

„A-și putea să vă arăt două popoare, deopotrivă înzestrate cu darurile cele mai ferice ale inteligenței, *amândouă* găsindu-și plăcerea în urmărirea și cercetarea tuturor problemelor cari preocupă umanitatea. Există totdeauna în ordinea afinităților morale între *cele două rase* trăsuri comune de moravuri, prin care *paralela* se impune mai palpabilă¹⁾“.

Fiind două popoare, având deci interese deosebite, cari pot merge une-ori și paralel, urmează că fiecare din ele are o organizație proprie destul de întârziată, în stare să apere acele interese specifice. Organizația poporului francez ne-o prezintă, la lumina zilei, istoria lui sub forma statului francez. Organizarea adevărată a poporului evreu în „Diaspora“, de când e împrăștiat în lume, nu voește cu nici un preț să ne-o înfățișeze conducătorii acestui neam; din contră, înțelepții lor amenință cu moartea²⁾ pe acela care se va ocupa de legislația lor, pe acela care le va destăinui organizația secretă. Sancțiunea cu pedeapsa capitală a simțit-o însuși un consăngean de al lor, evreul *Brassman*, trecut în Rusia la ortodoxism, după ce a scos o carte privitoare la constituția trainică a Iudaismului, din care operă de o importanță istorică, vom lua dovezile suficiente spre a

¹⁾ Cf Delassus, *l'Américanisme et la conspiration antichrétienne*. Paris 1899 p. 318.

²⁾ cf. cap. X, articolul 9 din legea Hilchoth Melachim, citat de Hașdeu în conferința lui de la 1866 asupra talmudului, din care conferință toți oamenii noștri politici ar avea multe de învățat, afară numai dacă se cred superiori în pătrundere și cultură celui mai strălucit reprezentant al intelectualității românești în a doua jumătate a secolului trecut

demonstra că jidanii formează *un stat în stat*.

Ei au un guvern propriu ce se numește *Kahalul*, despre a cărui existență și importanță oamenii noștri politici nu știu și nici nu voesc să afle nimic. Acest Kahal își ține la dispoziție un organ de jurisdicție, un tribunal numit *Bet-Din*, care judecă, nu după legile poporului-gază, ci după legile evrești proprii așa cum le-au desvoltat „înțelepții Sionului“ de-alungul veacurilor în spiritul Talmudului. Una din legiurile de căpetenie se numește *Schulhan-Aruch*. Pentru ca puterea aceasta de guvernământ să se exercite simțitor și durabil, trebuia din vreme să se creeze și un sistem de impozite, isvor de venituri pentru conducătorii jidovimei. Plata impozitelor se face cu o regularitate și o strictetă, de care nici odată nu poate fi însuflețit un jidan față de statul creștin în care trăește.

Aceste afirmațiuni le sprijinim pe următoarea declarație a jidanului din România mică, Emil Nathan, făcută în 1910 :

„Kahalul există și este astăzi mai înfloritor ca ori-când și de multe ori se ascunde sub denumirea nevinovată de comunitatea israelito-română, cu toate că această comunitate nu este de cât o comisiune care dă ordine în virtutea principiului des repetat în Talmud : „Dumnezeu dete evreilor toată puterea asupra bunurilor și sângelui altor neamuri“. Kahalul nu este numai o comisiune de privighere dar și un tribunal înalt, care primește bani și stabilește pentru evrei impozite fixe. Numai în Moldova percepe în fiecare an peste 3 milioane. Toate Kahalele din lume sunt puse sub directa supraveghere a Kahalului suprem cu reședința la Londra sau Roma“ (vezi „Apărarea Națională“ din 1 Aprilie 1923).

În 1910, când s'a făcut această declarație, Moldova era impusă la taxa, regulat încasată de 3 milioane lei, cari aveau aceieși valoare ca franci-aur. Să judece ori-cine cât valorează astăzi 3 milioane *lei-aur*, să socotească cât percepe Kahalul din România întregită de la toată jidovimea, năpustită pe plaiurile noastre strămoșești, astăzi când poporul evreu după ce și-a înzecit ambițiile va fi trebuit să-și sporească și mijloacele financiare spre a le realiza. Invităm pe dl Ministru de finanțe să cerceteze câte sute de milioane ies din țară, pe această cale, fără nici un impozit special !

În afară de mărturisirea menționată mai aducem un alt document prețios; luat din revista de „*Der Jude*“, apărută în toiu rășboiului, mondial; și anume scriitorul evreu Iacob Klatzkin, bine cunoscut, socotind că a sosit în fine vremea să spună adevărul asupra organizației națiunii lui, face următoarele interesante destăinuiri: (cf. „*Weltkampf*“ Dec. 1924) „Religia jidovească, spre deosebire de celelalte religii nu este doctrină de idei, ci un învățământ de legi. În legile noastre noi am activat dreptul nostru de auto-determinare. Noi ne-am pierdut statul nostru, dar nu ne-am pierdut constituția noastră de stat; noi am salvat-o ca stat transportabil, care ast-fel și în „Diaspora“ ne-a înlesnit să avem un fel de autonomie națională. Da, multe din legile noastre nu s'au mai putut aplica, după-ce ne-am pierdut statul; totuși în general legiurile noastre au rămas în vigoare: ele au fost amplificate, prin dispoziții de detaliu au fost completate și perfecționate. Noi *nu* am făcut apel la jurisdicția țării, care ne-a găzduit, și *nu* am recunoscut codul ei de legi.

Când ne-au fost impuse, le-am privit ca o fatalitate, pe care mereu ne-am străduit să le înlăturăm și să le ocolim. De aceea stăpânirea streină nu a putut să ne răpească puțința de a ne governa pe noi înșine, câtă vreme am stat sub autoritatea legilor noastre și a învățărilor noastre în legi. Nu atât cuprinsul moral și religios al vieții Iudaismului ne desparte pe noi de toate națiunile în mijlocul cărora ne ridicăm corturile noastre, cât ne separă formele concrete ale constituției noastre de stat. Noi nu ne-am odihnit în zilele de sărbătoare ale poporului-gazdă, noi nu am împărțit cu el nici bucuriile lui, nici suferințele lui¹⁾ noi nu ne-am îngrijit de proprietatea statului strein. Un zid puternic, ridicat de noi înșine, ne-a despărțit de poporul-gazdă, și dincolo de zid trăia un stat Iudaic în miniatură. Dacă Schulhan-Aruh (legea lor) își pierde valabilitatea, atunci în launtrul celor-lalte națiuni nu ne ar mai depărta de ele nici un zid, și atunci nu am mai constitui o excepție“.

¹⁾ În legătură cu această prețioasă mărturisire, invităm pe toți bunii Români să-și amintească despre atitudinea jidanilor în timpul rășboiului nostru de întregirea neamului, să-și amintească cum s'au purtat sub ocupația germană față de populația românească, și cum au primit în București pacea impusă de Mackensen în Maiu 1918. Cine nu este încă informat, să citească, cartea lui Archibald, intitulată „Porcii“.

Mai departe Klatzkin, demonstrând că religia jidovească poartă în sine un caracter politic, pune următoarea concluzie, ce trebuie să scuture din neștiință, apatie sau indiferență pe ori-ce fruntaș politic român: „caracterele politice ale legiurilor noastre jidovești ne-au păstrat în exilul de 2000 de ani o putere specială ca stat în stat“.

Ei mărturisesc acest fapt și jido-viții noștri îl contestă!

Când rabinul Zadoch-Kahn spunea înaintea Ministrului de Instrucțiune publică al Franței că interesele celor *două* popoare evreiesc și francez merg paralel, el urmărea un dublu efect: primul să întărească conștiința de rasă la consăngeniului lui, ascuțind-o până la noțiunea precisă de popor deosebit; al doilea, era să ascundă faptul că interesele lor nu pot fi decât divergente. Dacă ar fi identitate de interese, atunci s'ar contopi și paralela nu ar mai avea rațiune de a exista. Expresia „paralelă“ este un eufemism hipocrit spre a masca interese ce se ciocnesc. Cea mai convingătoare dovadă despre divergența de interese rezultă din faptul de toți cunoscut, că jidanii păstrează o tăcere absolută asupra organizației lor de stat în stat și asupra țintei depărtate a polițicilor.

De fapt ei lucrează la desființarea statului în care trăesc, luând măsuri menite să-i roadă inexorabil temelile.

Un stat unde bântue corupția funcționarilor, slăbindu-i-se fatal autoritatea necesară, încet-încet se năruie. Este evident. Deaceea, această tactică a corupțiunii trebuie urmată față de autoritatea statului-gazdă.

Dăm mai jos câteva documente din cartea lui Brassmann¹⁾ asupra Kahalului, din care acte rezultă clar preocuparea acestui organ de guvernare jidovească de a *mitui*, sub diferite forme, funcționarii statului unde se adăpostesc evrei. Documentele se referă la Rusia, la începutul secolului trecut:

„No. 4. Bacșiuri destinate sergenților de oraș și subalternilor de poliție.

Sâmbăta, secția Noah. 5555.

„Reprezentanții Kahalului au decis

¹⁾ Cartea a apărut în rusște în 1870, a dispărut imediat din comerț pentrucă jidanii din Rusia aveau acest interes urgent, iar autorul a murit subit. S'au salvat câteva exemplare, dintre care unul, ajungând în mâna scriitorului rus *Kalixt de Volski*, a fost tradus în limba franceză sub titlul la „*Russie juive*“. În 1911 ajunsese la ediția II, din care am extras documentele autentice (cf. pag. 61 și următoare).

să se acorde o gratificație celor trei sergenți de stradă pentru timpul trecut, și anume câte o rublă de argint pe zi fiecăruia. Această sumă trebuie dată în secret fiecăruia în mod separat de către jidanii de ai noștri, și trebuie luată din fondurile cari provin din impozitul asupra măcelăriilor“.

Ordonanță, prin care Cahalul decretează zădărnicierea recensământului și a operațiilor de statistică privitoare la vânzarea rachiului, care forma în Rusia un monopol de vânzare exclusiv jidovesc:

„No. 17.

„În urma noii legi care prevede recensământul populației precum și verificarea registrelor din cârciumile unde se vinde rachiul, Kahalul și Adunarea generală au hotărât să aleagă 11 membri de încredere, cari vor urmări pas cu pas această operațiune făcută de creștini, pentru ca la caz de trebuință să preîntâmpine pagubele ce ar putea rezulta din atare operațiune pentru cauza generală a jidanilor. Cheltuelile făcute cu această ocazie vor fi suportate printr-o subscripție generală“.

„No. 33.

Joi, secțiunea celor 5 cărți Noach. 5555.

„Reprezentanții Kahalului au decis să consacre suma de 100 ruble argint pentru a se cumpăra orez și alte semințe, a căror destinație este prevăzută, precum și 50 de ruble argint pentru secretarul guvernatorului ca răsplată pentru dispoziții față de jidani“.

„No. 37.

Miercuri, secțiunea celor 5 cărți Vaicéi 5558.

„Reprezentanții Kahalului au autorizat casieria Kahalului să-și procure banii necesari pentru a sărbători, printr'un banchet splendid și cele mai bune vinuri, pe judecătorii tribunalului creștin, cari sunt chemați să dea verdictul în afacerea lucrătorilor jidani“.

În ce privește acoperirea cheltuelilor necesitate de practicarea corupției, ce intră în politica Kahalului față de funcționarii statului, de la sergentul de stradă până la consilierii ai țarului, aceste cheltueli se fac din fonduri, cari se strâng după cum se arată în următoarele dispozițiuni:

„No. 2.

Marti, secțiunea celor 5 cărți Schelah 5555.

„Reprezentanții Kahalului, după ce

au recunoscut necesitatea de a face câteva daruri șefilor municipalității acestui oraș, au hotărât ca fondurile, cari vor servi la această destinație, vor fi procurate de măcelari, cari sunt debitorii comunității jidovești prin contribuția ce dătoresc în urma concesiunii acordate lor, având dreptul să taie vite. Suma destinată acestor daruri va fi vărsată lui Schamosche, care trebuie să țină cont exact de fiecare cheltuială“.

„No. 156.

Sâmbăta, 21 Tevese 5562.

„In vederea cheltuelilor foarte mari, reclamate de darurile ce trebuiesc oferite autorităților creștine cu ocazia sărbătorii de Crăciun, s'a ordonat percepteurului secret al jidanilor să întrebuințeze toate mijloacele în puterea lui, pentru a face să se verse în cassa Kahalului toate sumele în restanță din impozitul numit impozitul de interes“.

„No. 280.

Sâmbăta, prima dată Tevese. Săptămâna după capitoul Mikoe 5562.

„La adunarea generală convocată în mod extraordinar și în prezența membrilor Kahalului în plenum, s'a decis, în urma știrilor neliniștitoare sosite în Capitală, prin care se anunță, că soarta jidanilor locuitori în diferitele părți ale marelui imperiu rus a fost încredințată unei comisii de 5 personaje dela curtea din Petersburg, investită cu puterea de a decreta ce va crede de cuviință în favoarea sau defavoarea jidanilor din această țară, s'a decis ca o deputațiune compusă din câțiva jidani dintre cei mai savanți să fie trimisă la Petersburg, cu misiunea de a se arunca la picioarele Împăratului — eternă fie-i gloria — pentru a-l ruga să nu permită nici o inovațiune în viața jidanilor, cari sunt supușii lui cei mai credincioși (!)

Având în vedere că acest demers atât de important cât și de indispensabil, va cauza imense cheltueli pentru daruri, bacșișuri și alte mijloace de corupțiune și că pentru a face față acestor cheltueli va fi nevoie de o mare sumă de bani, membrii cari compun Kahalul ca autoritate superioară jidovească, au decis: să se perceapă dela fiecare jidan locuitor al acestei țări un impozit extraordinar, zis impozit de interes, și care este specificat în modul următor :

1. Asupra capitalului se va percepe $\frac{1}{4}$ la sută fie în monetă, fie în mărfuri, fie în creanțe asigurate

asupra ipotecii ce posedă fie-care jidan.

2. Asupra proprietății imobiliare, fiecare proprietar jidan va plăti $\frac{1}{4}$ la sută.

3. Din celelalte venituri, precum chirii etc. se va plăti 10 la sută.

4. Familiile de curând căsătorite cari trăesc pe lângă părinții lor, vor plăti 1 la sută din toate bunurile lor.

Fiecare jidan trebuie să întărească prin jurământ evaluarea averii lui, din care se va percepe atât la sută după tariful mai sus arătat. Dacă cineva oferă 50 de ducați peste acest impozit, el va fi scutit de jurământ, fără a mai cerceta dacă impozitul ce ar datori după normele de mai sus întrece suma de 50 de ducați, pe care însă o va vărsa imediat.

Printre însărcinații noștri, instituiți cu jurământ, de a percepe toate impozitele, pe cari jidanii sunt obligați să le plătească comunității israelite, 6 membri vor avea supravegherea perceperii acestui important impozit, și acești 6 membri vor avea din partea Kahalului puterea de a întrebuința, la caz de nevoie, pe toți servitorii Kahalului, cari, în acest caz sunt obligați a se supune orbește la ordinele lor“.

Ce ziceți, dlor fruntași politici, care de atât amar de vreme vă certați, dar nu aveți timpul să vă ocupați de atari machinațiuni subversive și să studiați constituția politică și socială a poporului celui mai dibaciu în a destrăma organizația noastră de stat ?

În ce privește atitudinea evreimii față de jurisdicția țării, unde trăește, amintim că rasa lui Israel având tribunale proprii, ea caută, conform perceptelor ordonate de Kahal, să ocolească autoritățile judecătorești creștine, desăvârșindu-și astfel organizația proprie ca *stat in stat*.

Reproducem mai jos un fragment din studiul lui Volski, bazat la fiecare afirmațiune pe textele autentice ale legiurii jidovești.

Autorul rus, la pag. 173, citează din codul jidovesc „Hoschen-Hamischpot“ (culegerea complectă a legilor Talmudului) următorul document, privitor la funcțiunea și competența Tribunalului „Bet-Din“, care nu este decât secțiunea judiciară a autorității supreme investită cu putere absolută a Kahalului, de la care nu se poate apela :

„Este interzis jidanilor (între ei) să aibă un proces înaintea tribunalelor creștine, precum și să urmărească o afacere oarecare înaintea

instanțelor civile și administrative ale Goimilor (creștini). Această oprire trebuie aplicată chiar în chestiunile, asupra cărora legile jidovești și cele creștine sunt de acord și în sensul și în litera legii, și chiar când părțile în litigiu ar dori să fie judecate de justiția creștină. Contravenientul la această deciziune va fi considerat ca un criminal, căci o asemenea acțiune ar fi o nelegiuire față de legea lui Moise. În acest caz, trebuie aruncat contra vinovatului un Indoui (blestem), care va apăsa asupra lui până în clipa când va anula plângerea sa adusă înaintea Tribunalului Goimilor ; și dacă stăruiește încă în crima lui, va trebui să fie pus sub anatema prin Herem. Aceași pedeapsă va fi aplicată oricărui partizan al vinovatului și chiar acela care ar întrebuința o autoritate nejidovească spre a-și forța adversarul să apară înaintea Bet-Dinului“.

După acest document, care nu poate lăsa indiferent pe nici un Ministru de Justiție, urmează autorul rus:

„Actul prin care Bet-Din-ul dă jidanilor autorizația să obțină judecată dela tribunalele creștine, nu trebuie să fie produs și arătat judecătorilor Goilor. Contravenientul la această măsură va plăti adversarului prisosul amendei, care ar putea fi pronunțată de Bet-Din prin aplicarea legilor jidovești (cf. Hoschen-Hamischpot, cap. XXVI. p. 4).

„În timpurile actuale mai ales, când jidanii rămân supuși legilor dominațiunii streine și nu pot să aibă (pe față) judecătorii lor, tribunalul Bet-Din trebuie să se amestece în fiecare afacere, în fiecare interes, în fiecare chestiune, în fiecare complicație ce se ridică între jidani. Astfel el trebuie să judece : în împrumuturi, în contractele de căsătorie, donațiuni și succesiuni, plângeri privitoare la perderi etc. (cf. H.-H. cap. I. p. 1). Trebuie să fixeze amenzile pentru daunele cauzate vitelor ce aparțin unui alt individ, precum și stricăciunile făcute de vitele unuia în paguba altora, când aceste daune au fost săvârșite prin dinții sau coarnele animalului. Competința Bet-Din-ului cuprinde și urmărirea hoțiilor și răpirilor, dar numai în ce privește cercetarea acestor crime și despăgubirile ce trebuiesc plătite de

hoji, fără a merge la pedepsirea autorilor hojiilor și răpirilor, nici la pedeapsa care ar trebui să le fie aplicată în conformitate cu legea lui Moise“ (cf. Hoschen-Hamischpot cap. III. p. 3).

Deși actualmente *Bet-Din-ul* nu are dreptul să pedepsească pe hoji și pe autorii faptului altfel decât supunându-i la plata despăgubirilor către cei daunați, îi poate totuși pedepsi moralmente aruncând contra lor blestemul *Indoui*, dacă ar refuza sau ar întârzia să plătească îndemnătățile. Restricțiunea impusă autorității tribunalului jidovesc privește numai aplicațiunea pedepselor corporale, la care legile lui Moise ar condamna pe vinovați. (cf. Hoschen-Hamischpot, cap. I. p. 4).

„Dar în ce privește moravurile și purtarea populațiunii jidovești în general, fiecare *Bet-Din* chiar acela care nu este sancționat de autoritățile pământești ale lui Israel, posedă atribuțiuni foarte întinse. Astfel, dacă *Bet-Din-ul* observă că jidanii se dă prea mult desfrâului și vieții neregulate, el are dreptul să condamne la moarte, la pedepse corporale, la amenzi bănești și așa mai departe. Pentru a pronunța și a aplica aceste condamnări, nu are nici chiar trebuință să asculte mărturii pro sau contra. Când *Bet-Din-ul* constată că este chestiunea de un jidan influent prin poziția lui socială în lumea nejidănească, și acesta ar putea să-i înfrunte judecata, atunci, dacă îi este imposibil să umilească acest individ întrebându-l toate șiretenile, se silește de acord cu *Kahalul* să facă a se ivi un prilej favorabil pentru a ajunge ca tribunalele creștine să pună sub acuzare și să pedepsească pe nesupus. În afară de aceasta averea lui va fi declarată *Hefker* (expusă la jaf): spre a ajunge cât mai repede posibil să nimicească complect și să distrugă pe cel care nu se supune sfintelor legi ale Talmudului, interpretate de sfântul *Bet-Din* și de *Kahalul* infaibil“.

Wolski, op. cit. pag. 179 scrie astfel despre funcțiunea tribunalului

jidovesc: „Spre a arăta și mai bine acțiunea *Bet-Din-ului*, nu trebuie să uităm a menționa chestiunea care se prezintă une-ori relativ la trimețarea litigiului dintre 2 jidani la tribunalele creștine. Astfel, procesele în cari se desbate chestiunea polițelor protestate, neexecutarea donațiilor și testamentelor, precum și alte afaceri de acest fel, se trimet din timp în timp de către *Bet-Din* la tribunalele creștine, nu din cauza incompetenței sau a incapacității tribunalului jidovesc, ci pentru că Talmudul prescrie această măsură „ca mijloc de acțiune și ca frână contra celor tari, insolenți și nesupuși cari nu voesc să se supună deciziunilor *Kahalului* și ale *Bet-Din-ului* și deci trebuesc pedepsiți de justiția Goilor“.

„Acest fragment din legea Talmudului are ca consecință că tribunalele creștine în cele mai multe cazuri nu pot face dreptate jidanului, a cărui cauză este dreaptă, pentru că *Bet-Dinul* și *Kahalul* pot anula în modul următor deciziunea tribunalului creștin când această deciziune nu ar fi pe placul autorității jidovești, și anume: obțin dela fiecare din părțile în litigiu o poliță semnată în alb înainte ca procesul să se fi deschis înaintea *Bet-Dinului*. Când partea care a perdut cauza înaintea *Bet-Din-ului* nu este mulțumită cu judecata, atunci *Bet-Din-ul* trimite părțile la tribunalul creștin; dar în acest caz deciziunea tribunalului creștin nu are mare importanță pentru autoritățile jidovești, pentru că prin polițe semnate în alb aceste autorități au puterea să lovească în partea ce va crede de cuviință.

Prin aceste mijloace șirete și machiavelice, *Bet-Din-ul* și *Kahalul* mențin puterea lor apăsătoare asupra populațiunii jidovești, întrebându-i numai ca instrument justiția țării unde trăiesc, spre a pedepsi pe aceia din coreligionarii lor, cari nu voesc să se supună orbește autorității lor despotice“.

Documentele mai sus citate, cari oglindesc activitatea *Kahalului* în Rusia între anii 1800—1833, confirmă odată mai mult afirmația făcută la 1916 de scriitorul jidan Klatzkin: „*noi ne-am perdut statul nostru, dar nu constituția noastră de stat*“.

Această constituție a rasei lor, o

poartă jidanii pretutindeni prin stațele unde se așează; și cu cât ludaismul crește ca putere proprie și ca influență fatală asupra celorlalte națiuni, cu atât este firesc ca forța lor de organizare să facă progrese subminând existența statelor creștine.

Prin emanciparea politică și acapararea vieții economice în toate țările civilizate, cauza jidovimei a câștigat teren fără a face proba de adaptare la interesele țării-gazdă. O dovadă incontestabilă ne dă „Uniu-neia Evreilor români“, care în loc să se dizolve acum când toată jidovimea poate dobândi cetățenia românească, se organizează atât de solid și de impunător față de slabele guverne ale României întregite, încât și-a arogat atribuția de a funcționa ca autoritate publică, confecționând actele de stare civilă tuturor jidaniilor veniți de peste Nistru.

Guvernul recunoaște aceste acte ca fiind investite cu *fides publica*, spre a servi la încetățenire! Și nici un deputat până astăzi nu a scuturat ministerul pe această chestiune! După ce prin constituția dela 1923 am deschis larg porțile cetățeniei noastre, spre a lăsa să intre în sânul familiei românești elementul semit inasimilabil dușmănos și conspirator ¹⁾ contra existenței României Mari ²⁾, se pune în sufletul fiecărui român autohton, întrebarea: care va fi conviețuirea poporului nostru cu dușmanul ireductibil etern internațional, pe care nici un neam în 2000 de ani nu a izbutit să-l dezarmeze? Iată o problemă ce nu se poate masca prin manevre mărunte de oportunitate trecătoare. Este o chestiune, căreia mai curând sau mai târziu va trebui să i-se deie deslegarea impusă prin dreptul neamului românesc de a rămâne stăpân netulburat în casa lui.

I. C. CĂTUNEANU

Profesor universitar

¹⁾ Din multele dovezi luăm una: atitudinea „anumitei presse“, pe care ziarul „Viitorul“ în articolul de fond din 2 Oct. 1924 o numește cu o legitimă indignare: „Cioclii României“.

²⁾ Poate că această afirmație pare exagerată. Pentru acela care se clatină în a crede, că jidanii conspiră contra integrității României Mari, amintim constatarea făcută de cunoscutul specialist în materie de politică externă, de *André Cheradame*, în cartea-i intitulată: *la Mystification des peuples alliés*, Paris 1922, pag. 286:

„In Europa centrală, propaganda bolșevică, organizată mai ales de jidani, a avut ca obiectiv esențial să împiedice consolidarea statelor: *România, Jugoslavia, Ceho-Slovacia*“.

Accidentele mortale după injecțiunile cu Neosalvarsan

1. Sub acest titlu sau altele cam în felul acestuia, au apărut în ultimele zile numeroase și lungi articole în diferite ziare din capitală ca și din orașele de provincie cu părerea diferiților specialiști.

În unele articole sunt expuneri obiective care răspund realității; în altele s'a strecurat multă imaginație și sub o formă abilă oarecare insinuări.

2. S'a mai spus în unele declarațiuni că „alterațiunea medicamentului se poate recunoaște după culoarea sa”... „eliminând toate acele fiole în care culoarea medicamentului nu numai în stare de pulbere, dar și în soluție se depărtează cât de puțin de nuanța galbenă deschisă binecunoscută a Neosalvarsanului de bună calitate”.

Chestia Neosalvarsanului care preocupă azi multă lume și produce atâta îngrijorare nu constituie decât o verigă dela un lanț lung de cazuri similare cu alte produse destinate tratării diferitelor boale și îngrijirii sănătății publice.

Dacă nu se semnalează prea des accidentele nenorocite, aceasta nu însemnează că nu sunt pe piață produse alterate și falsificate, care dacă nu produc accidente mortale sunt totuși inactive și deci neinfluențând boala în mersul ei aceasta aduce moartea și rezultatul este același.

3. Tot în gazete s'a comunicat că autoritățile sanitare superioare au instituit comisiuni care să ancheteze și să facă propuneri pentru evitarea accidentelor nenorocite de felul celor semnalate în ultimul timp — și că s'au dat instrucțiuni în sensul de a cunoaște seriile de Neosalvarsan întrebuițate pentru a vedea dacă nu au fost falsificate s'au alterate.

4. La toate acestea îmi permit să afirm, că tot ceiace se face în legătură cu chestia „accidentelor mortale după injecțiunile cu Neosalvarsan” nu sunt de cât forme și formalități îndeplinite în scopul de a liniști opinia publică. Se constată *efectul* și aceasta nu însemnează că se suprimă cauza!... În felul acesta nu se va rezolva o problemă așa de delicată „*tratarea cu efect a boalelor și apărarea sănătății publice*”.

Cu jumătăți de măsuri nu se vor îndrepta lucrurile și declar deschis că în ce privește *comerțul și controlul medicamentelor*, suntem infe-

riori oricărei alte țări. Probă despre aceasta sunt destule.

a) Sunt unii droghişti cari n'au pregătirea necesară și totuși au posibilitatea să vândă medicamente toxice și active.

b) Sunt voiajori ambulanti cari nu sunt niciodată întrebați de unde au medicamentele ce le oferă și care este proveniența lor.

c) Se dau unele concesiuni de

drogherii și farmacii, pe considerente politice și ca recompensă pentru merite electorale, fără suficiente garanții morale, tehnice și științifice.

d) Se dau concesiuni de farmacii și drogherii fără a se ține seamă de numărul locuitorilor și cărora li se permite să se instaleze una visavis de alta sau absolut una lângă alta despărțite printr'un singur perete, și ca urmare concurența și uneori abuzul.

e) Nu avem laboratorii ori institute unde să se facă studii *serioase și sistematice asupra diferitelor pro-*

Un document senzațional

Cum a o ganizat „Uniunea evreilor pământeni” importul jidanilor din Ucraina. Bilete de liberă petrecere în alb, liberate de Siguranța Statului. Ministerul de război interzice descinderea și percheziția la sediul Uniunii evreilor pământeni.

Suntem în posesiunea următorului document senzațional, un raport al comisarului regal al Consiliului de Război, Corp. IV. Armată către

comandamentul corpului IV Armată. Il redăm în întregime deocamdată, pentru că prin însuș conținutul lui este foarte elocvent, dureros de elocvent:

Comisarul Regal către Corpul IV-armată

La ordinul dvoastră No. 10143 | 925, am onoarea a raporta:

1. *Indivizii Feghea Dabija, Ghersin Toporosky, Simcha Burchatosky, Maria Buzilă, Grigore Huscă, Șmil Colermann, Nichifor Ciuntu, Filip Vacarov, Azril Curbet, Mendel Curbet, Șaia Fuchs, Gh. Beleuță, Gavrill Tenti, Ana Mariciuc și plut. Giroveanu I. Rgt. 3 Gr.*

Aceștia, toți la un loc, formau o organizație, care se ocupa cu trecerea refugiaților evrei din Ucraina în Basarabia.

2. *Nu mai este nimeni amestecat în această afacere decât cei mai sus notați.*

3. *Afacerea este în curs de cercetare.* Indivizii Gh. Toporosky și Simcha Burchatovsky erau **agenții Uniunii evreilor pământeni**, cari veneau la gara Dochia și primeau refugiații, pe care-i conducea la București, având la ei — **date de Uniune** — bilete de liberă petrecere în țară, căpătate dela Siguranță.

Aceste bilete erau în alb.

S'a crezut necesară o descindere la Uniunea evreilor pământeni și a agenților ei pentru a descoperi mijloacele, actele și numărul de contravenienți la trecerea frontierei, însă Ministerul de Război, Secret. General, ne ordonă a ne considera cererea de percheziție făcută parchetului Trib. 6 Ilfov, ca retrasă, pentru Uniunea evreilor pământeni. (Telegr. No. 654, din 27/I—925).

4. *Nu s'a mai descoperit nimic care ar interesa siguranța Statului. 9/II 1925.*

Raportor (ss) Indescifrabil

Cazul este de o gravitate excepțională. El constituie dovada materială a afirmațiilor noastre, că puhoiul jidovesc năpădește țara sub oblăduirea binevoitoare a conducătorilor. Știam, că organizațiile jidovești au o putere crescândă, dar nu ne-am fi închipuit că au ajuns atât de departe încât să fie considerate ca instituțiuni sacre, ale căror inte-

rioruri nu se pot profana de autoritățile românești.

Ne-am făcut datoria să aducem acest document la cunoștința marelui public românesc, care așteaptă alături de noi să se facă lumină.

SOMĂM pe primul ministru să ne dea un răspuns.

„**INFRAȚIREA ROMÂNEASCĂ**”

duse medicamentoase; în schimb sunt laboratorii pentru analiza mătăsurilor a metalelor și pietrelor prețioase, căci statul nu vrea să fie păgubit materialmente...; dar pentru controlul medicamentelor nu sunt laboratorii speciale! și ar fi necesar ca statul să facă ceva pentru apărarea și garantarea sănătății publice, cu atât mai mult că cei cari cad victimă otrăvirilor sunt în primul rând intelectualii, căci ei au organismul mai sensibil, mai puțin rezistent. Nu avem prea mulți oameni luminați și puținii ce-l avem este bine să-i ferim de accidente de felul celor întâmplate în ultimul timp cu Neosalvarsan.

f) *Farmacile și drogheriile* în țara românească sunt tutelate și încă prost...; din punct de vedere administrativ avem o direcțiune farmaceutică terorizată și invalidată în toate manifestările ei și vreo 2—3 inspectori g-rali farmaciști cari nu-și pot îndeplini rolul căci nu au cum...

Nu se ia probe, nu sunt laboratorii unde să fie analizate și nici personalul specializat corespunzător pentru miile de analize care ar trebui făcute anual...

g) *Nu avem o farmacopee* corespunzătoare cerințelor tehnice și științifice reclamate de progresele științei moderne, și nu o vom avea din cauză că sunt ambițioși cari cred că pot monopoliza întocmirea unei farmacopei!...

În Franța, Germania, Anglia, Elveția, etc. sunt comisii de 10—20 persoane savante, repute în diferite ramuri ale medicinei și farmaciei, care lucrează continuu în laboratoriile și institutele lor... iar la noi s'a găsit că este nimerit ca o operă gigantică cum este o farmacopee, poate fi făcută de un singur om!... Ar fi poate posibilă o asemenea minune când acel singur om ar fi un gigant!... dar nu este, căci trecutul și manifestările lui o probează; și nici nu poate fi considerat ca om serios acela care îndrăznește să-și asume o asemenea răspundere. Poate vrea să câștige 'singur o sumă cât mai mare? Să găsească altă cale! Profesiunea noastră farmaceutică nu trebuie să apară ridicolă nici în fața țărilor civilizate, nici în fața oamenilor serioși din țara noastră.

h) *Învățământul farmaceutic* „școala de farmaciști” la noi, continuă să fie oglinda improvizărei, cu toate că avem o Facultate de Farmacie la București. Regret că locul ce-l ocup nu-mi îngăduie să spun mai mult!...

5. Din cele câteva exemple ce ur-

mează, se va deduce că cele arătate la punctul 4 sub a—h nu sunt învenții:

a) Dintre medicamentele oferite Farmaciei Clinicelor din Cluj după facerea analizei și controlului, circa 10—15% au fost refuzate ca necorespunzătoare fiind falsificate, alterate sau substituite.

b) Dintre multele probe de *foi de digitala*, nici 10% nu conțin proporția de principii activi corespunzători unui produs acceptabil.

c) Între diferitele probe de *neosalvarsan*, trimise institutului nostru pentru analiză s'au găsit unele complexe falsificate, iar falsificările observate constau:

I. În amestecarea unei pulberi inerte, insolubile colorată cu o substanță apropiată, nepericuloasă, căci medicul și farmacistul le pot descoperi.

II. Amestecarea de zahăr pulverizat cu o mică proporție de arhe-nal și cu o culoare solubilă apropiată, care dădea o soluție identică cu cea a neosalvarsanului, și această falsificare rafinată sau altele similare nu o poate descoperi ușor ori și cine.

Acestea le-am constatat noi cari avem laboratorii și personalul corespunzător.

Dar miile de farmaciști și numeroasele instituții ale statului care nu sunt înzestrate cu tot ce este necesar pentru asemenea cercetări, ce fac?!...

6. Să revenim asupra *neosalvarsanului*.

„În instrucțiunile care însoțesc fiolele cu *neosalvarsan*, redactate de însăși fabricantul său, la „proprietăți fizico-chimice” între altele spune:

„Neosalvarsanul este foarte sensibil la acțiunea aerului și toxicitatea sa crește repede în contact cu oxigenul aerului”. Această transformare nu este vizibilă în mod direct, căci nici culoarea, nici solubilitatea nu le scot în evidență, *singure încercările pe animale sunt capabile de a releva creșterea toxicității*”.

Iată deci că se pot întâmpla accidente cu toată competența și atenția medicilor.

Concluzie. Ca încheiere a celor mai sus expuse, ar trebui ca publicul românesc să iasă din nepăsarea obicinuită și să ceară statului să-l pună la adăpostul otrăvirii și a periclitării sănătății, luând măsuri ca farmacia română să fie la nivelul nevoilor sociale și a progresului științei, iar opinia publică să condamne îndrăsneala celor ce cred că se pot împrietări în slujbe și demnități care reclamă calități pozitive, caractere curate și morală înaltă. — Trebuie să înceteze „farmacia română” de a mai constitui un domeniu care să fie dat în exploatare la familiile privilegiate ori la protejați politici. Ațât administrația cât și învățământul farmaceutic trebuiesc reorganizate, pentru ca farmacia română să-și poată îndeplini menirea.

Dr. G. P. PAMFIL
Profesor Universitar

Sărbătoarea idealismului românesc

— La 77 ani dela 3/15 Mai, 1848 —

„Jur în numele lui Dumnezeu celui viu, că... voi susținea tredeana națiunea noastră română, pe calea cea dreaptă și legiuită și o voi apăra în toate puterile în contra oricărui atac și asupra... voi ținea și apăra limba și legea noastră română”.

(Citat din jurământul din 3/15 Mai, 1848).

În curând se va sărbători la Blaj ziua de 3/15 Mai, ziua în care la 1848, s'a ținut aceea adunare memorabilă a românilor ardeleni.

3/15 Mai 1848! Cuvânt magic, a cărui amintire răscolește în sufletele noastre amintiri mărețe. Zi mare! Ziua în care după veacuri de suferințe, întreg neamul românesc din Transilvania, — adus de vraja puternică a conștiinței naționale și a crezului că merită o soartă mai bună, — s'a adunat pe câmpia Blajului de atunci, „Câmpia libertății”. Acest moment din viața românilor ardeleni este deosebit de semnificativ. Este prima manifestație național-politică cu ca-

racter general, pentru toți românii ardeleni. Este cea mai sublimă expresie a idealismului ardelean, este dovada cea mai vie a conștiinței poporului român ardelean despre individualitatea sa etnică, este manifestarea existenței sale ca națiune organică conștientă. O caracterizare ce merită a fi relevată ni-o dă dl Buta. *) „În cursul ei se validitară: 1°, Rațiunea clară, scrutaătoare, cu producțiile ei de a descoperi și de a recomanda alte raporturi mai firești între cele trei națiuni ale Transilvaniei și între clasele sociale existente, —

*) N. Buta; „Avram Iancu și epoca sa”.

decât cele vechi și urgisite; 2°, Insufletirea, care silește sufletele la o viziune mistic optimistă a lumii și a vieții, prin urmare flacăra și avântul care face elementul de legătură în toate actele de revoltă ale unui popor, între atitudinea plină de demnitate a teoreticianului cu fruntea senină și între simplitatea curată și naivă a celui de pe urmă țaran muncit de spasmele frigurilor revoluționare și în sfârșit; 3°. Pământul cu ființele sale smerite, țărâna cu creațiunile sale imediate“.

Unul dintre avantajele multe, ce le-a procurat această adunare pentru românii-ardeleni este, — poate cel mai important, — cimentarea legăturilor indisolubile de încredere și dragoste reciprocă, dintre pătura intelectuală și țărâtime. Acestei legături de dragoste și încredere trebuie a se mulțumi rezistența dărză a românilor-ardeleni opusă cutropirei maghiare.

Se poate spune fără exagerare, că în conștiința țărâtimei — până atunci — toți cei cari nu purtau haina țărânească, erau luați drept vânduți, streini de sufletul neamului. Ne putem închipui ce efect binefăcător a avut asupra țărâtimei; când a văzut că alături de ei — cei îmbrăcați la fel — mai sunt și alții, cari au aceleași dureri, aceleași răni de vindecat. Câștigând încredere în clasa intelectuală forțele lor s'au înzecit, săvârșind acte eroice în decursul luptelor din anii 48—49, în fața cărora trebuie să ne închinăm cu smerenie.

Conștiința de eul lor național, bătrâni, tineri, cu zecile de mii, din toate colțurile Ardealului se adună pe câmpia Blajului, pentru a hotărî ei singuri asupra soartei ce-i aștepta. Este un fenomen de psihologie populară, dovedind o conștiință vie națională și ce e mai important o maturitate politică. La erupția acestui vulcan, care a vuit în adâncuri veacuri întregi, a contribuit și mâna meșteră a intelectualilor de pe acele vremi. Chiar și faptul, că au ales Blajul pentru acea adunare, este o dovadă, că intelectualii acelor vremi aveau un instinct politic sănătos.

Latinitatea noastră a fost susținută în mod științific pentru prima dată, de către învățații Blajului; cari reînțorși dela Roma, propovăduiau cu entuziasm evanghelia obârșiei noastre nobile. Se cuvine deci, ca noi cei de azi să privim spre acest loc — din colțul celor două târnave — ca spre adevărata Mekka a românismului.

Pe atunci numai vizionari răzleți visau realitatea de azi. Trăiam divizați, neavând libertatea de acum, nici chiar cele două principate: Muntenia și Moldova. În Transilvania, deși cei mai vechi sau mai bine zis născuți aci, eram tratați într'un mod, cum numai descălecătorii Mongoliei puteau s'o facă. Nesocotiți în drepturile noastre cele mai elementare, treceam în fața celor trei „națiuni nobile“ conlocuitoare, drept o turmă aparținând altei specii de viețuitoare, — nici într'un caz celei omenești. Sarcini peste puteri, dar de drepturi nici pomină. În astfel de împrejurări, vântul libertății ce sufla dinspre apus, nu putea să lase în nemișcare nici pe românii din Transilvania. Momentul suprem era aci! Cătușele robiei seculare, trebuiau să cadă!

Mișcările anului 48, în Transilvania sunt începute de unguri. Scopul lor era: Unirea Ardealului cu Ungaria, ca să-și poată asigura astfel stăpânirea acestei provincii, unde erau în absolută minoritate*). Leziunea era, cu deosebire după evenimentele din luna Martie: — „Unire sau moarte“, — Agitațiile pornite mai ales din Cluj, au cuprins în curând toată Țara. Românii la început, stăteau dezorientați în fața acestor evenimente. Erau unii, cari credeau, după cum scrie A. Papiu Ilarian; că opoziția românească ar deveni numai obiect de răs în ochii stăpânitorilor Unguri. Numărul, acelor cari vedeau un adevărat pericol, pentru români, în unirea cu Ungaria, la început se restrângea după cum scrie un contemporan, — la vreo câțiva inși, eșiți din Blaj, din această fântână a românismului. În atari împrejurări se cerea un om, cu voință puternică, un apostol, care să arate drumul cel adevărat.

Acest om a și venit în curând în persoana lui Simion Bărnuțiu. Bărnuțiu redactă la 25 Martie o proclamație în Sibiu. În această proclamație erau cuprinse adevăratele postulate a națiunii române din Transilvania. Cere: „Congres național român, libertatea individuală prin ștergerea iobăgiei, libertatea națională și nici o uniune cu Ungaria, până nu vor trata românii ca națiune liberă, cu națiune liberă“. Acest manifest a fost încurând copiat în mii de exemplare și răspândit de către

*) Pe atunci nu aveam în Ardeal situația de azi. Suportul lor principal din Ardeal; evreii, erau într'un număr mult inferior celui de azi. În felul acesta se explică favorizarea evreilor, pe cari îi foloseau de unelte contra românilor.

tinerimea studiosă în toată țara.

Papiu Ilarian, scrie urm. despre această proclamație: „Tinerimea din 25 Martie încolo propagă ca fulgerul ideile proclamațiunii, în urma acestei proclamațiuni așa se lămuriră ideile în punctul naționalității și uniunii, cât până în 15 Maiu, proclamațiunea din 25 Martie se face programa a toată națiunea română din Transilvania“. În același sens a redactat un manifest și iubitul profesor Aron Pumnul, — profesor la școlile din Blaj — răspândindu-l prin elevii școalelor. Afară de Blaj și Sibiu, mai sunt și alte centre de propagandă națională. La Cluj și Oșorheiu (ori Tg.-Mures), tinerii români, nu se sfiau de a-și manifesta în public sentimentele lor românești.

În toată fierberea aceasta elementul de cohesiune atât între diferitele centre culturale românești cât și între țărâtime și pătura conducătoare românească o forma generația tânără. Generația care se afla încă pe băncile școlii a fost adevăratul chiag, care a încheat într'un singur suflet tot Ardealul! Pentru a putea privi în sufletul acelei generații, n'avem decât să cităm următoarele cuvinte din discursul unui elev din acele vremi:

„...Sărmani de noi, nouă românilor altă ereditate nu ni-a rămas dela străbuni, fără singura, singura limba, acest neprețuit tezaur al națiunii românești, — în continuare, — așa aveți speranță de un viitor mai bun, dar de Națiunea voastră nici odată să nu vă lăsați, fiți români și credeți că românul român trebuie să rămână în etern“.

Cartea acum era lăsată la o parte. Atențiunea tuturor, — elev, seminarist, — era îndreptată spre alte lucruri, cari interesau națiunea întreagă. După lungi discuții avute în Blaj, Sibiu și Oșorheiu, se fixează data ținerii unei adunări naționale a întregului popor român din Ardeal, pe ziua de 30 Aprilie, Dumineca Tomii.

Ungurilor nu le convenea faptul ca românii să țină o adunare națională, a întregului popor, fiindu-le frică, ca nu cumva prin hotărârile ce le vor lua, să zădărnicească „unirea“. Pentru acest fapt, guvernatorul a și interzis adunarea dela 30 Aprilie, permițând o altă adunare, pe ziua de 3/15 Maiu, însă nu a întregului popor, ci numai a delegaților, învățători și preoți, însoțiți de către țărâni și iuitori de carte. Fiind astfel restrâns numărul parti-

cipanților, sperau ungerii că vor putea influența mai mult adunarea, luându-se hotărâri cari o să le convină lor. Acestei prime adunări interzise, se poate mulțumi reușita adunării dela 3/15 Maiu. Această adunare a pregătit drumul adunării celei mari. A format începutul de afinitate între conducători și popor.

Apropiindu-se ziua de 3 15 Maiu, în sufletele tuturor se întăria tot mai mult dorința de a fi de față la acea adunare unde avea să se pună capăt domniei seculare a pumnului, umilinței și nedreptăței. Nici furiile ridicate de sbirii stăpânirii maghiare, nici amenințările cu moartea nu puteau împedica pe românii, cari veneau spre Blaj, cu zecile de mii, din toate părțile. Dar vai! cruda fatalitate n'a adus acea libertate pentru care au sângerat cei 40,000, ci a urmat o epocă de încătușare, până la anul 1918, când dorul străvechii s'a realizat.

S'a spus cu drept cuvânt, că istoria se repetă. După cum înainte aproape cu un secol, cutreeră tinerimea studioasă ardeleană, câmpiile și văile Ardealului, chemând la viață un neam adormit aproape în nemșcare, pregătind adunarea dela Blaj, ca o supremă expresie a idealismului ardelean; la fel azi, studențimea din Ardeal, alături de frații din toată țara, a dat dovadă de un înalt sentiment de iubire de neam și patrie: Chemând la luptă, întreg neamul românesc în contra pericolului jidovesc.

Pe atunei aveam de luptat cu un dușman fățiș. Lupta cu dușmanul de azi, — care are drept dogmă a legii sale, înșelăciunea și minciuna, — este cu adevărat mai grea. Dar trecutul nostru este o cheazășie, că neamul românesc va ști să răspundă la momentul oportun, chemării celorlora cari îi vor binele.

I. S. SĂRMAȘ

ARCHIVA DOCUMENTARĂ

O chestiune ce nu se poate mușamaliza

Dl Administrator Financiar *Dimitriu*, primind în ziua de 5 Februarie 1925 petiția ce reproducem mai jos, este întrebat pe această cale în ce măsură au progresat cercetările privitoare la furtul celor 25 vagoane ce reveneau ca pradă de războiu statului român la sfârșitul anului 1918, furt comis de fabrica Renner, care în timpul războiului ajunsese în faliment deși era furnizoarea statului Austro-Ungar, iar în România-Mare a isbutit să câștige sute de milioane pe căi necinstite:

Domnule Administrator,

În urma invitării Dvoastre de a da informațiuni în chestia celor 25 vagoane pradă de războiu din vechiul Regat, transportate după declararea revoluțiunii românești de Mareșalul Mackensen, comandantul trupelor de ocupațiune din România, până la Cluj și transmise pe căi ilicite în stăpânirea fabricii Renner, de dl dr. Farkas Mozes, după declarațiunea de războiu României și după ce comandamentul suprem ordonase intrarea Armatei Române în Cluj și tocmai în preajma intrării Armatei noastre în această localitate, am onoare a vă mai da în legătură cu denunțul dlui Lászlo Elemer, clientul meu, următoarele informațiuni:

1. Țin a comunica că după ce

„Manifestul“ alăturat din 2 Noiembrie 1918 st. n. decretând unirea Ardealului cu România, am luat în fruntea Senatului Național Român din Ardeal puterea în numele Națiunii Române, nu era admisibilă o dispoziție asupra pradei de război, adusă din vechiul Regat de armata Mackensen, fără asentimentul meu ca președinte și primul Tribun (comisar militar) al poporului român din Ardeal, ci acea pradă trebuia să mi se pună la dispoziție, în favorul Statului Național Român, a cărui înființare integrală o decretasem cu armele în mână prin gardele noastre naționale, din cari un detașament era în acțiune și în gara Cluj, până la intrarea Armatei Române la 24 Dec. 1918.

În consecință faptul relatat mie de dl Elemer Lászlo, că 25 vagoane, pradă de războiu din vechiul Regat, era jefuită dela particulari, m-a determinat să primesc această însărcinare și să fac lumină în această chestiune care conține în acelaș timp și elementele jafului și ale trădării din partea organelor militare străine, a Ceferiștilor proprii și a fabricii Renner.

Aceasta sub raportul dreptului public național, schimbat dela 2 Noiembrie 1918 st. n. dar și sub raportul internațional în urma decla-

rațiunii a doua de războiu dela 15 Novembre 1918 contra Austro-Ungariei, care readuce ipso iure în posesiunea Statului Român și a cetățenilor săi, obiectele jefuite dela particularii din vechiul Regat în posesiunea Statului Român și a Puterii Sale Armate în teritoriul revendicat și în favorul cetățenilor jefuiți.

Sesizat prin dl Elemer Lászlo asupra chestiunii și aducând-o la cunoștința guvernului, am supus unei întinse recherche dovedirea faptului și cercetarea metodelor, cari s-au aplicat pentru ascunderea adevărului și a răspunderilor.

Pentru lămurirea dvoastre, am onoare a vă anexa un memoriu al dlui maior dr. Ion Băleanu, care conține desvălririle necesare în această chestiune pentru a putea în cele din urmă descoperi adevărul, a aplica sancțiunile și a stabili răspunderile tuturor acelor, cari s-au pus pe nedreptul în stăpânirea averilor jefuite de armata germană dela cetățenii României ocupate și a tuturor acelor, cari s-au asociat în orice chip de complicitate la fapta comisă.

După dovezile invocate în memoriul anexat, după informațiile ce le-am cules din altă parte este mai presus de orice îndoială, că cele 25 vagoane din chestiune conțineau lână, efecte de casă, covoare, mobile scumpe și alte valori jefuite dela cetățenii români în valoare de mai multe zeci de milioane franci elvețieni, cu cel mai înalt curs pe acea vreme.

Aceste efecte încearcă să le ascundă organele fabricii Renner, înfățișând aceste vagoane, cași când ar fi conținut piei brute aduse la ordinul Centralei din Budapesta pe seama fabricii Renner și se pare, că prin anumite metode pansemite — indeobște cunoscute — anumite organe inferioare ar fi indus pe cei cari au vrut ca să fie induși „în eroare“ sub acest raport.

Acest joc nevrednic însă nu mai poate prinde și ca să se facă deplină lumină rog să se cerceteze toate probele date în memoriul Băleanu și să fie ascultat și dl Izidor Florian subinspector comercial în loc, care cum știu, din vremea Consiliului Dirigent a fost delegat a ancheta toate manoperele frauduloase atribuite firmei Renner.

Primiți vă rog expresiunea înaltei mele stime și considerațiuni.

(ss) Dr. AMOS FRÂNCU

Adevărații autori ai complotului dela Sofia

Redau întocmai ceia ce a înregistrat presa, contra jidanilor amestecați în recentul atentat săvârșit la Sofia, care a lăsat un *doliu național* dispărând o mare parte din fruntașii intelectualității și energiilor naționale bulgare.

1. *Iată ce spune ziarul creștin „Universul”* în No. 92 din 23 Aprilie a. c.: „**Alt complice**” „*Poliția a reușit să aresteze pe un al 3-lea membru al comitetului central, al conspiratorilor, anume pe Marcu Friedman.*”

2. *Ziarul creștin „Cuvântul”* în No. 137 din 23 Aprilie a. c. spune:

„După cercetări de patru zile, căpitanul Mincoff a fost descoperit Luni după amiază în casa d-rului Kohen, agregat la facultatea de medicină, prim-asistent al profesorului evreu Beron.

Mincoff a fost împușcat de agenții de siguranță, deoarece refuzând să se predea, a descărcat asupra lor focuri de armă.

D-rul Kohen, la a cărui locuință a fost descoperit căpitanul Mincoff, a fost arestat și va fi judecat de tribunalul militar în baza legii pentru apărarea statului, care prevede pedeapsa cu moartea pentru cei ce ascund sau dau azil conspiratorilor”.

3. Iată ce spune și ziarul jidovesc „**Dimineata**” în No. 6619 din 23 Aprilie 1925.

„Friedman este în vârstă de 30 ani și profesa avocatului la Sofia.

Este fratele proprietarului marelui hotel „Bulgaria” din Sofia.

La locuința lui s’au găsit bombe și materii explozive”.

4. În Cuvântul No. 138 din Aprilie a. c. se spune:

„Cu ocazia cercetărilor întreprinse de autorități s’a remarcat mult faptul că principalii autori ai atentatului dela catedrală sunt macédoneni, iar cei care au ascuns pe conspiratori sunt în majoritate evrei”.

Și acum lăsăm opinia publică românească, să reflecteze, dacă nu e momentul să ~~facem număratoarea tuturor jidanilor pripășiți în România~~, și să-i controlăm deaproape, să-i expulsăm pe toți nelegiuții găsiți în neregulă, iar restul să-i determinăm a pleca în *Palestina*, pentru ca nu mâine poimâine — Doamne ferește — să se mai repete și la noi acest atentat la fel ca cel de la Senat, când jidanul Goldstein prin bomba ucigătoare, pusă exact în aceleași condiții ca atentatul recent dela Sofia, și unul și altele din aten-

tate comise în lăcașuri sfinte: *Senatul Român și Catedrala din Sofia*, zic ne-a răpit nouă Românilor 2 din fețele Bisericești: *Episcopul Radu din Oradia-Mare și Episcopul Nifon al Dunărei de jos, și 2 Deputați*, precum azi au răpit vecinilor noștri Bulgari, 13 generali bătrâni, și atâția deputați, senatori, intelectuali, femei și copii.

Sunt grozave atentatele ce se plănuiesc de acești jidani, care și-au pus în gând să distrugă *tot ce e creștinesc și naționalist*.

Să fim atenți, să nu ne jucăm cu focul! Țara noastră e plină de atâția nemernici de jidani, protejați de atâția oameni politici, care pentru un blid de linte jidovesc, mulți uită că sunt Români, și nu văd pericolul jidovesc în România.

Scoaterea jidanilor din armată, în aceste momente tulburi, e absolut necesară, pentru liniștea țării și respectarea secretelor și măsurilor noastre de apărare națională, care sunt spionate și divulgate de acești jidani.

1. *Modificarea constituției, în sensul introducerii art. 7 din vechea constituție*, trebuie să fie deviza oamenilor politici, din România.

2. *Fixarea unei cote pentru România de 4—5 jidani la o mie de Români*, (aleși numai din jidani cu garanță), restul expulzați de unde au venit, țara românească neputând

fi un popas al acestor năvălitori, mai periculoși chiar decât: Hunii, Avarii, Cumanii, Grecii, (Fanarioți), Turci etc., care rând pe rând s’au scurs și s’au dus de unde au venit.

Cel puțin aceștia luptau *cot la cot* cu români nu prin atentate de aceste mișelești à la *Max Goldstein, Dr. Cohen, Marcu Friedman*.

Atentatele recente ce se plănuiesc și în Basarabia, unde alături de nume bolșevice întâlnim și alte nume jidovești ca deal de *Schwartz*, care au legături până și în Transilvania și unde figurează numele jidanului *Gruber*, e destul de semnificativ. Azi România e cuprinsă într’o mreją periculoasă jidovească, pericolul ce vine odată cu jidanii care trec necontrolați de nimenea peste Nistru și atâtea hotare și se așează în țara noastră și colaborează cu jidanii dela noi pripășiți pentru câțiva lei vechi de flecare cap, importat dela Ioniță Sturza în-coace.

Să fim atenți să ne apărăm cu vrednicie glia Strămoșască, religia și Regele țării noastre pentru care sângerat cei 800.000 feciori creștini — contra pericolului jidovesc, care vrea să ne distrugă și pe noi, cum vor azi a distruge Bulgaria, după ce au distrus: Rusia, Ungaria, Austria, Germania etc. — Poporul nostru e blând, și cu blândețe rugăm pe jidani, să plece să ne lase în pace.

M. P. FLORESCU
inginer inspector silvic

Bogațiile naționale pe mâna străinilor

Excluderea elementului românesc din industria forestieră

Ne-am ocupat deatâtea ori de felul cum se exploatează pădurile noastre de care societățile jidovești „Deda-Bistra, Union, Goetz Eichler, Foresta etc. toate sub căciula lui Rosenberg și conducerea lui Marcel Sipoș. Persoane marcante ca Sanctitatea Sa Patriarhul Miron, dl senator V. Bianu și Inspector-Inginer silvic Florescu au atras atențiunea guvernului prin cuvântări rostite în Senat și prin coloanele revistei noastre și ale ziarului „Universul” asupra modului de funcționare al acestor societăți curat jidovite. Nu-i deajuns că paraziții jidani ne devastează munții într’un mod care numai laude nu poate aduce „Casei pădurilor”, dar s’a dat cuvântul de ordine ca nici un român să nu fie lăsat să pătrundă în secretele administrației. Intreaga conducere atât din direcțiunea centrală dela București, cât

și a fabricelor de cherestea din Ilva-Mică, Târgu-Mureș, Deda, Salard, Raștoșnea, Reghinul Săsesc, Ditrău, Gheorgheni, Lunca de mijloc, Ghimeș, Agăș, Izvoru-alb, Comănești, Kecskés-Tg.-Ocna, Scutaru-Ōnești, Piatra-Neamț, Tarcău, Nehoiăș-Buzău, câteva în Bucovina, Galați, Constanța și Orșova, sunt conduse numai de jidani sau străini, dar de *nici un român*.

Dacă a îndrăznit și vreun biet român să intre în serviciul acestor societăți, s’a nșelat amar când a crezut că va putea ajunge vreo dată la vreun loc mai important. Români dacă sunt zece de toți la toate fabricele de mai sus sunt puși sub ordinele jidanilor sau străinilor din alte țări fără considerare că aceștia din urmă au o pregătire mai mică sau practică mai puțină. Posturile de inspectori, plătite cu zeci de mi

de lei pe lună la cari se mai adaugă și diurnele de deplasare, și cele de administratori sunt ocupate de prietenii dlui Sipos, foști funcționari la C. F. Ungare, cari au refuzat depunerea jurământului de fidelitate către Statul Român.

Ici-colea găsești și câte un rătăcit de român, care e ținut pentru intervenții la autorități, copist, sau paznic de noapte.

Nu înțelegem de ce dl. Ministru Chirculescu, care nu poate fi invinuit că nu e curat sânge românesc, nu a luat nici o măsură pentru protejarea românilor. În calitate de Ministru al Muncii are datoria a pretinde vechiului său cunoscut Sipos, ca să înceteze odată cu persecutarea elementului românesc. Să nu se mulțumească cu statisticile pe cari i-le prezintă Sipos, ci să întrebe direct pe cei în cauză.

Apoi mai suntem informați că încă o societate forestieră cu capital curat românesc e pe pragul să ajungă în ghiarele lui Rosenberg-

Sipos, și aceasta numai din cauza relei conduceri din lipsa de oameni experți de naționalitate română.

Cum să-și formeze Statul elementele necesare în industrie, dacă nimeni nu-i sprijinește pe cei ce înbrățează această carieră. Noi avem datoria să deschidem ochii acelor care trebuie să-i deschidă.

În viitor vom arăta cum înțelege Statul prin Casa-Pădurilor să sprijinească întreprinderile forestiere românești, îndeosebi Cooperativele, față de trustul jidovesc care ține în mână 90% din industria forestieră a României Mari.

Și vom mai arăta și persoanele (Români) din consiliile de administrație al acestor societăți, cari servesc de scut manoperei de naționalizare, a faimosului director Sipos, care nu se sfiește a spune: *Nu mi-e frică; indiferent ce partid va veni la putere căci avem în consiliile de administrație pe dl X din partidul liberal pe Y din cel averescan etc.*

V. PĂDURE

Probleme economice de actualitate

Conferința dlui V. C. Osvadă ținută în cadrul „Extensiunii Universitare“

Este un simptom îmbucurător, pe care îl subliniem cu toată satisfacția, faptul, că intelectualii români încep să privească drept în față chestiunea „semitismului“ a „pericolului jidovesc“ cum îi spunem noi cei dela „Infrățirea Românească“.

În cadrele conferințelor organizate de „Extensiunea Universitară“ a vorbit un distins economist ardelean, dl Vasile C. Osvadă, despre „Probleme economice de actualitate“ punând într-o lumină curajoasă, dar obiectivă, partea de influență semită în „războiul materialist“ de astăzi. Regretăm, că nu putem publica în întregime conferința, dar totuși reținem pasagiile esențiale:

„Ne găsim în mijlocul unui cumpăt război economic — spune dl V. C. Osvadă.

În momentul când armistițiile și apoi tratatele de pace, au smuls arma din mână luptătorilor pentru o credință — dicatorii prepotenți ai problemelor economice, au deschis cumpătul război economic, care e atât de hâln, încât întrece în grozăvenii, ce ar fi să vedem, când ar învinge profiteurii acestei lupte,

Acești iluminați ai materialismului în cursul războiului au stat de-o parte și s'au înarmat cu platoșe de aur, ca după încheierea păcii războiului de vitejie și de sânge — să înceară un asalt formidabil asupra tot ce nu e te forță materială zisă economică.

Când ne dăm seama de formidabila putere a materiei, exprimată în bani și în plăți, cu care se încearcă stăpânirea materialismului, consacrat de atâtea celebrități semite sau în slujba teoriei materialismului semitic — noi nu putem opune altceva decât *conștiința luptei economice*, ce se dă — și puterea credinței noastre necomercializabilă, că noi socotim activitatea economică, cu toate ale ei succese, beneficii și rezultate materiale, numai ca mijloc și nu ca țintă de viață.

Cine a avut prilejul să citească tratatele de pace, și-a putut da seama, dela primul moment, de grozăviile războiului pornit, în momentul înscărilor acestor tratate. Și n'a fost numai o întâmplare, că majoritatea secretarilor-colaboratori, ca și o bună parte a consilierilor tehnici dela tratatele de pace au aparținut rasei semite.

Profiteurii de eri și dicatorii de mâine prin materie, și-au asigurat armele cele mai perfecționate pentru războiul ce-l pregăteau și în care stau față în față — pe deo parte valorizatorii, intermedii și profiteurii concepției burghezo-capitaliste, iar de cealaltă parte tabăra trimidă a producătorilor direcți și indirecti, în materie, sau în muncă intelectuală și de creație.

În aceste frământări din cursul marelui război economic de azi — mi se pare că întâia noastră îndatorire e, să ne pipăim pe noi, să cercetăm situația noastră — așa cum o avem, bună, rea, cum o fi, importantă sau subordonată de inferioritate — ca să știm și noi odată care trebuie să ne fie pregătirea, câtă ne este puterea și care ar putea să ne fie șansele, în acest al doilea și cel mai mare război, ce se duce și se conduce din ascunzișurile contoarelor concepției burghezo-capitaliste, râvnitoare de dicatorie sau cel puțin silitoare să-și păstreze situația de azi.

Azi, noi avem patru elemente distincte, alcătuitoare de viață economică.

Vechiul Regat — deși Moldova și Muntenia s'au unit acum 60 ani, n'a putut nici până azi, să desăvârșească armonia exigențelor economice, condiționate de un complex economic.

Până când Oltenia a rămas platoșa economică, atât în ce privește bogăția producției, cât și în ce privește suflul și dibăcia — și nu specula, elementului de masă românești — Moldova, redusă la „descoronată“, a căzut pradă elementelor spoliatoare, în majoritate streine, pripășite de pe aiurea.

Devastările morale făcute de acești intruși — au frânt în două tradiția și rezistența, celor care ne-au dat pe vremea admirabilele elemente de viață românească.

Conducătorii de pe vremuri, ai unirii dintre Muntenia și Moldova, în larma lor generalitate umanitară — a fost fatal dar logic să se lase copleșiți de probleme din apus, de alt ordin — neglijând problemele economice și sociale ale țării unite și în special ale Moldovei descornate.

Urmările greșelilor de atunci ne-au dat Moldova economică de azi — pe care, sub raportul, ce ne procură n'o poate salva lașul tradiției și al intelectualității, în vreme ce o compromit urmașii lui Mochi Fischer la Butușan ca și la Folticeni, la Bacău ca și la Torgul-Fromos.

Basarabia — o gubernie ruscă, fără nici o importanță economică în vastul imperiu țarist a rămas pe dinafara ori căror preocupări economice de ordin superior sau de ordin de politică economică — în imperiul de atunci.

La fel Bucovina — una din micile și neimportantele provincii ale Austriei — sub raportul economic nu însemna decât sub raportul unei piețe de desfacere și de afaceri pentru Viena, care o ținea strâns legată de ea mai ales de dragul pădurilor și a vitelor, ce le oferea

Ardalul, Banatul și părțile foste ungurene — sub raport economic prezintă alte aspecte.

Conformația geografică, bogăția variată a subsolului și rolul factorilor economici deși streini de noi dar care au acționat în aceste ținuturi — alcătuiau o importantă parte din complexul economic ce-a fost Monarhia Austro-Ungară și în special fosta Ungarie.

Problema ce se impune este: *cum mărăm și cum ordonăm forțele de luptă* — ca șansele de reușită ale noastre să fie înmulțite și pe cât posibil, să fie asigurate.

Vom intra în normalitate numai atunci când politica noastră economică va reintrona în locul de conducere și îndrumare pe producătorii direcți: agricii, industriali și intelectuali — pu i în situația de a-și intensifica producția.

În organizațiile noastre economice să rallyem agricultura cu industria, apreciind și sprijinind negoțul și finanțele — ca să avem de o pildă în locul Camerilor de industrie și comerț pe de o parte Camere agricole și industriale și pe de alta Camere financiare și comerciale — primele reprezentând organizația și forța apărării intereselor producției și celelalte reprezentând interesele valorizatorilor, comercianților și intermediorilor care sunt și ei producători indirecti.

Mai înainte de toate însă, având conștiința războiului economic de azi — să aveți și dv. ca și mine curajul să ne rectificăm convingerile de tactică de luptă:

Nu prin oraș la sate, ci prin apostolii de ieri și de mâine ai credințelor unei vieți naționale și sub raport economic — plecând urechea dela oraș la nevoile satelor — să ne dăm seama că puterea noastră economică și politică de Stat își are temelurile la saț,

Suspendarea apariției revistei „România Intregită“

Fără nici-o motivare, fără nici-o îndreptărire mai ales, guvernul a dispus suspendarea apariției revistei „România Intregită“ organul oficial al „Acțiunii Românești“. Pentru acei cari cunoaștem măsurile de sufocare a mișcării naționale ce înaintează totuș mereu și cu pași siguri, această măsură nu mai poate fi o surprindere. Oculta internațională jidovească lucrează din ungherul său ascuns, dând lovituri precise.

Conducătorii revistei au hotărât însă să protesteze energic și să urmărească pe cale legală autoritatea de Stat pentru daunele ce li s'a adus prin această suspendare.

Intr'adevăr e o rușine să se procedeze în felul acesta contra unei publicații naționaliste, într'o țară unde toate libertățile sunt permise. Poți unelti în voe contra siguranței Statului și contra intereselor românești. Nu poți însă atinge nici cu un cuvânt pe Maiestatea Sa jidanul! E de admirat răbdarea conducătorilor revistei. Provocați direct să reacționeze, ei nu înțeleg să părăsească calea legală. Iată ce nu convine desigur acelor ce i-au provocat! Mai jos reproducem în întregime ordinele de suspendare:

I.

Prefectura Poliției Cluj
No. 459 din 13 Aprilie

Domnule Redactor,

Avem onoarea a vă face cunoscut că Ministerul de Interne prin ordinul 20164 din 17 Aprilie 1925 a ordonat suspendarea apariției revistei „România Intregită“.

În consecință vă atragem atențiunea ca să luați măsurile neceare pentruca numărul 7 al revistei D-voastre să nu mai apară.

p. Prefect
ss. Indescriabil

II.

Serviciul special de siguranță Cluj
No. 1821 din 24 Aprilie

Domnule Redactor,

În conformitate cu ordinul Insp. Gen. de Sig. Cluj No. 7406/925 avem onoarea a vă comunica, că Ministerul a interzis apariția revistei „România Intregită“ de sub conducerea dvoastră și a ordonat confiscarea ei, vă rugăm binevoiați a vă conforma acestor dispozițiuni și a dispune ca cu data de astăzi să nu mai apară această revistă.

Veți binevoi a cunoaște, că măsurile luate de Minister vor fi aplicabile asupra oricărei publicațiuni care va apărea după revista menționată mai sus.

ss. Șeful serviciului
A VLAD

În fața acestor ordine pe cât de arbitrar pe atât de abuzive, întrucât

opresc „oricare publicațiune va mai apărea“ (!?) presa românească, așa zisă românească fiindcă apare în limba română a păstrat o surprinzătoare tăcere. Era vorba doar de un atentat la libertatea presei! Însă în noțiunea acestei prese, „presă“ este numai cea internațională și democratică. Până și Universul s'a mângânit să anunțe faptul în câteva șire. Atât. Totuș subliniem cu bucurie articolul publicat în ziarul „Patria“ din Cluj din care reținem aceste pasagii:

„Este fără îndoială, la mijloc un nou abuz al ministerului de interne, pe care nici un text de lege nu-l îndreptățește să hotărască suspendarea unei publicațiuni periodice.

Constituțiunea garantează completa libertate a scrisului.

În art. 25 al acestei legi se prevede precis: „Constituțiunea, garantează tuturor libertatea de a comunica și publica ideile și opiniile lor prin grai, prin scris și prin presă, fiecare fiind răspunzător de abuzul acestor libertăți în cazurile determinate prin codicele penal, care în nici un caz nu va putea restrânge dreptul în sine“.

„Nici o lege specială nu se va putea înființa în această materie“.

„Nici cenzura, nici o altă măsură preventivă pentru aparținerea, vinderea sau distribuțiunea oricărei publicațiuni nu se va putea înființa.

„Nici un ziar sau publicațiune nu va putea fi suspendat sau suprimat“.

Textul constituției este prin urmare, categoric; suspendarea sau suprimarea unei publicațiuni constituie o încălcare flagrantă a legii fundamentale, care asigură sau ar trebui să asigure, drepturile și libertățile publice.

Dacă legal suprimarea unei reviste nu se poate face, în cazul numitei reviste, Ministerul de interne nici nu încearcă a aduce o justificare de fapt a abuzului ce săvârșește.

În materie de presă, sancțiuni nu se pot lua decât împotriva autorilor și numai în cazurile determinate prin codicele penal.

Cu acest sistem ori care ziar poate fi suprimat după liberă apreciere a Ministerului de interne sau a unui organ subaltern. De aceea socotim că societățile de presă au datoria de a protesta împotriva abuzului săvârșit cu revista „România Intregită“, spre a nu se crea un nou prece-

dent, atât de prejudicios pentru instituțiunea presei“.

Un articol frumos, intitulat, „Când protestează și când nu“ semnat Serapion, a publicat ziarul „Cuvântul“, care pe zi ce trece are o atitudine tot mai precisă și mai curajoasă în chestiunile românești. Îl reproducem în întregime:

„Ministerul de interne a suspendat a doua oară, revista din Cluj „România Intregită“. Ca și pentru cazul „Chemării“, interesul general și ordinea publică, în numele cărora s'a luat hotărârea, se rezumă la câteva rânduri ireverențioase față de dl I. I. C. Brătianu. Și când spunem „ireverențioase“ ne exprimăm poate inexact. E vorba de câteva dovezi care arătau duplicitatea, de convingeri a primului ministru în chestia evreiască. Dovezile erau supărătoare, dar tonul articolului era cuviincios. Căci sunt adevăruri care cu atât mai mult supără, cu cât sunt mai cuviincios rostite.

„Când a fost interzisă reapariția „Chemării“, confrății din Capitală și o Societate de presă au protestat împotriva acestei știrbiri aduse libertății presei. Ne-am alăturat protestărilor cu toată indignarea și sinceritatea, fiindcă măsura era și nelegitimă și primejdioasă și inutilă și ridicolă. Am așteptat din partea confrăților aceiaș fransă revoltă, când libertatea presei s'a aflat și bită la Cluj.

Era nu numai un act de cavalerism, față de un confrate cu mai puține mijloace de apărare, dar era o datorie de breaslă. Revista din Cluj — nu-i discutăm ideile — numără printre colaboratorii constanți, câțiva profesori universitari. Nu ne închipuim că aceștia vor fi urmărind dărâmarea țării, dizolvarea armatei, răsturnarea coroanei și alte cataclisme naționale, care să justifice atât de aspre măsuri. Pe urmă, dacă sunt fermenți de anarhie și de turburare, de ce măsurile nu se iau întregi? De ce profesorii aceștia universitari nu sunt chemați la răspundere, dați judecății și suspendați dela catedrele unde „învinează sufletul tineretului și seamănă dezordinea? — cum ar scrie de o pildă în „Adevărul“ dl Bubi Brănișteanu?

„Ordinul Ministerului de Interne nu motivează însă prin nimic suspendarea revistei din Cluj. El constituie un abuz. E o încălcare a art. 25 din constituție, care spune răspicat, că „nici un ziar sau publicațiune nu va putea fi suspendat sau suprimat“.

Faptul că ordinul nici nu mai găsește măcar de cuviință să dea o justificare a abuzului ce săvârșește, arată tot disprețul față de lege al organelor menite să apere legea. El constituie un primejdios precedent, și indiferența ori satisfacția chiar, cu care o parte din presă a înregistrat abuzul astăzi, se poate întoarce împotriva ei mâine. Cu ce drept va protesta atunci, dacă n'a știut să apere acum principiul?"

*

Conducătorii revistei au adresat telegrafic următorul protest ministrului de interne:

„Revista românească și patriotică „România Intregită“ a fost suspendată cu ordinul 20164 din 17 Aprilie 1925 al Ministerului de Interne fără arătarea vreunui motiv legal.

INFORMAȚIUNI

COMITETUL „ACȚIUNII NAȚIONALE CREȘTINE“. *Comitetul noii organizații de luptă națională, formată din contopirea tuturor celorlalte organizații s'a constituit precum urmează: Președinte: A. C. Cuza. Membrii: Dr. C. N. Paulescu, Dr. C. Șumuleanu, Ion Zelea Codreanu, general I. Tarnovschi, I. C. Cătușeanu, Dr. Valer Pop, Dr. Valer Roman, Dr. Iuliu Hațiegan. Secretar general: Dr. Titus Malaiu.*

*

PROCESUL LUI CORNELIU ZELEA CODREANU. *Deși anunțat că se va judeca în 28 Aprilie, totuși se pare că guvernul și-a luat seama, astfel că procesul lui Corneliu Zelea Codreanu urmează să se judece în sesiunea din 15 Mai la T.-Săverin.*

A făcut o puternică impresie lista de 168 avocați români din Craiova înscrși ca apărători în proces și transmisă oficial de Baroul Dolj președintelui Curții cu juri din Focșani.

In fiecare zi numărul apărătorilor crește cu sutele.

*

NE BAT ÎN ȚARA NOASTRĂ. Reuniunea femeilor române sălăgene a organizat pentru a treia zi de Paște o serbare în Șimleu. La petrecere au luat parte și câțiva tineri din neamul ales, cari au avut o atitudine atât de provocatoare, încât studenții români, cari erau de față au găsit de cuviință să protesteze demn și anume să nu ia parte la dans. Unul din evrei, Kretsch Sani, contra că-

Această măsură este anticonstituțională, dar mai mult, pălmuirea și sfidarea celui mai sfânt sentiment național. Până când orice curent dușmănos poate fi în plină libertate răspândit, orice organizație destructivă poate liniștită funcționa, un curent național și creștin este împiedecat cu toate mijloacele ilegale. Greșit judecați, când credeți că sentimentele firești și demne trebuiesc dintr'un servilism neexplicabil persecutate.

Protestăm cu indignare în contra măsurii volnice și cerem anularea ei. Credeți doar că ploconindu-Vă streinilor și tolerând corupțiunea, aceste elemente vor fi într'un moment dat sinceri prieteni și buni fii ai neamului nostru? Vom veghea noi ca să nu vină momentul în care să vă înșelați amar în credința falsă ce o aveți“.

ruia de altfel există un ordin de expulzare, dar nu se știe datorită căror motive rămâne încă în țară, acest Kretsch Sani nu s'a mărginit numai la atitudinea provocatoare din seara balului, ci a continuat și a doua zi. Înarmând un grup de vre-o 50 jidani, cu ciomege, cuțite, ciocane, au ieșit ziua în amiaza mare înaintea studenților români, 5 la număr, atacându-i. Dintre bătașii jidani au întrebuițat cuțitele Berger, Hirschfeld și Elias. Pentru mai bună precizare reproducem din „Gazeta de Duminecă“ ce apare la Șimleu această știre:

„Miercuri, 22 curent un mare grup de evrei, dintre cari ca la 30 de inși erau înarmați cu cuțite, clește, ciocane, băte și alte obiecte, au atacat din două părți în strada Strâmbă dela Cetate pe cinci studenți români, cari veniseră dela petrecerea Reuniunii femeilor române sălăgene și cari mergeau pașnic pe stradă. Studenții văzând că nu pot înconjura bătaia — au primit provocarea apărându-se cu pumnii și picioarele și cu un singur baston. Inversunarea băeților atacați a fost atât de dărză și mișcăile atât de repezi încât au desconcentrat pe evrei și în 10—15 minute evreii au fost învinși, scoși în piața Avram Iancu, — de unde deduseră cea mai mare mulțime a lor năvala asupra studenților — și puși pe fugă. După această studenții au reclamat cazul la poliție. Acum o întrebare, la care altfel nu cerem răspuns: Ce au crezut evreii agre-

sivi — mulți dintre ei întrați în anii din urmă în oraș — că vor ajunge cu atacul lor nesocotit? Desigur nu s'au gândit că acei 5 băeți au părinți, rudenii și o națiune alcătuitoare de Stat, cari nu se vor lăsa batjocoriți în țara lor! Deocamdată atâta!“

Faptul nu este izolat. O gazetă săptămânală anunță următoarea știre:

„La Dej s'a întâmplat un caz foarte grav. Din cauza unei certe ce a intervenit între doi studenți unul evreu și altul român, Mărgineanu, la un moment dat Mărgineanu a fost lovit de evreu cu un cuțit în piept. Starea lui este foarte gravă“.

Cu alte cuvinte am ajuns în țara noastră, noi popor alcătuitor de stat să fim atacați fără ca să ne putem apăra. Și ceea ce este și mai interesant acești bravi cavaleri, cari atacă întotdeauna în grupuri numeroase sau pe la spate, tot ei strigă, că sunt persecutați și bătuți, fiind apărați de însăși autoritățile, mai mult sau mai puțin interesate. Doamne ferește-ne de mai rău!

*

CUVINTE DE ASCULTAT. Un fost conducător al studențimii a primit dela un sătean scrisoarea de mai jos, din care reproducem câteva pasagii: „Domnule! Auzind, că Dvoastră sunteți conducătorul studenților din Cluj și fiind mai aproape de Dlor decât noi dela sate, vă scriu câteva rânduri, ca să le spuneți lor. Deși Dlor se luptă atâta pentru ca să scoată pe jidovi afară din țară, totuși nu vor reuși până când aici la sate sunt care țin și îi ajută pe jidani.

Așa un domn dela noi din comuna Vișa, jud. Cojocna a mers mai deunăzi în com. Băraii la niște neamuri. Acolo a cumpărat apoi dela un jidan un scaun de căruță și i-a dat în loc de preț 5 jugăre de pământ în folosință pe 3 ani de zile.

Iar jidanii când mergem noi prin Băraii, rade bine de noi. Noi și cu frații din Băraii am vrea să-i scoatem afară. Dar nu am avut îndrăzneală să zicem nimic către acel domn, care le-a dat pământul, că e cu trecere și multe poate face. Și e mai mare rușinea, că se dă pământul la jidani, iar oamenii cari au fost în „bătae“, nu capătă. Și jalea noastră e mare, că chiar și preoții fac acest lucru“.

Nu cred autoritățile în drept, că ar fi timpul să deschidă o anchetă în această privință?

Redactor responsabil: Dr. Lazăr Isaicu